

Camino del Norte

3 mei – 2 juni 2012

Van Irun naar Santiago de Compostela

Wandeltocht door Jan Aartsen

Voorwoord.

Dit jaar willen we, Jef en ik, de Camino del Norte gaan doen, ook wel in het Spaans genoemd “Ruta del Costa por la Costa”.

Het is een Camino, die al een paar jaar op ons verlanglijstje staat.

Eerder hebben we al meerdere Camino’s gedaan. Ook in Frankrijk, Italië en Engeland hebben we lange tochten gemaakt. Als het blijft lukken, zal deze tocht nog niet de laatste zijn.

Op deze route is het nog niet erg druk, als op de Camino Frances.

Voor de route hebben wij de gids van Paco Nadal gebruikt: “Santiago de Compostela, de Kustroute”.

Dit boek is vertaald uit het Spaans.

Het is een boek met veel aanvullende informatie. Door de goede bewegwijzering onderweg, heb je het boek niet vaak nodig als routeboek.

De Camino bestaat al sinds de 14^e eeuw. De eerste aanwijzingen dateren uit die tijd. De eerste pleisterplaatsen voor pelgrims komen in Montuto, San Vicente, Llanes en Colunga.

Er verschijnen ook kerken en kapellen, die aan Jacobus gewijd zijn.

Vroeger moesten de pelgrims vaak grote omwegen maken door de rivieren, die naar de Golf van Biskaye stromen. Door de aanwezigheid van bruggen en veerboten is dit nagenoeg niet meer nodig.

De Camino del Norte is sinds 2004 steeds beter bewegwijzerd en er zijn meer albergues gekomen.

Deze Camino volgt voor een groot deel de kust van de Golf van Biskaye. Na Ribadeo verlaat de Camino de kust en loopt via het binnenland naar Arzua en komt op de Camino Frances. De laatste ca. 30 kilometer volgen deze Camino’s hetzelfde pad.

De Camino del Norte is een weg van de natuur. Weinig spectaculaire culturele hoogtepunten, maar veel natuurschoon en vergezichten. Door de vele regen, die er meestal in het voorjaar valt, is alle plantengroei mooi groen. De Camino Frances is een weg met veel cultuur.

De Golf van Biskaye is heel vaak in beeld met zijn hoge duinen, grote rotsen, hoge kliffen en havens voor vissers- en plezierboten.

De tocht loopt door de uitlopers van de bergketen. Hier is continue klimmen en dalen, wat het een Camino maakt, waar toch wel een goede voorbereiding en conditie vereist is.

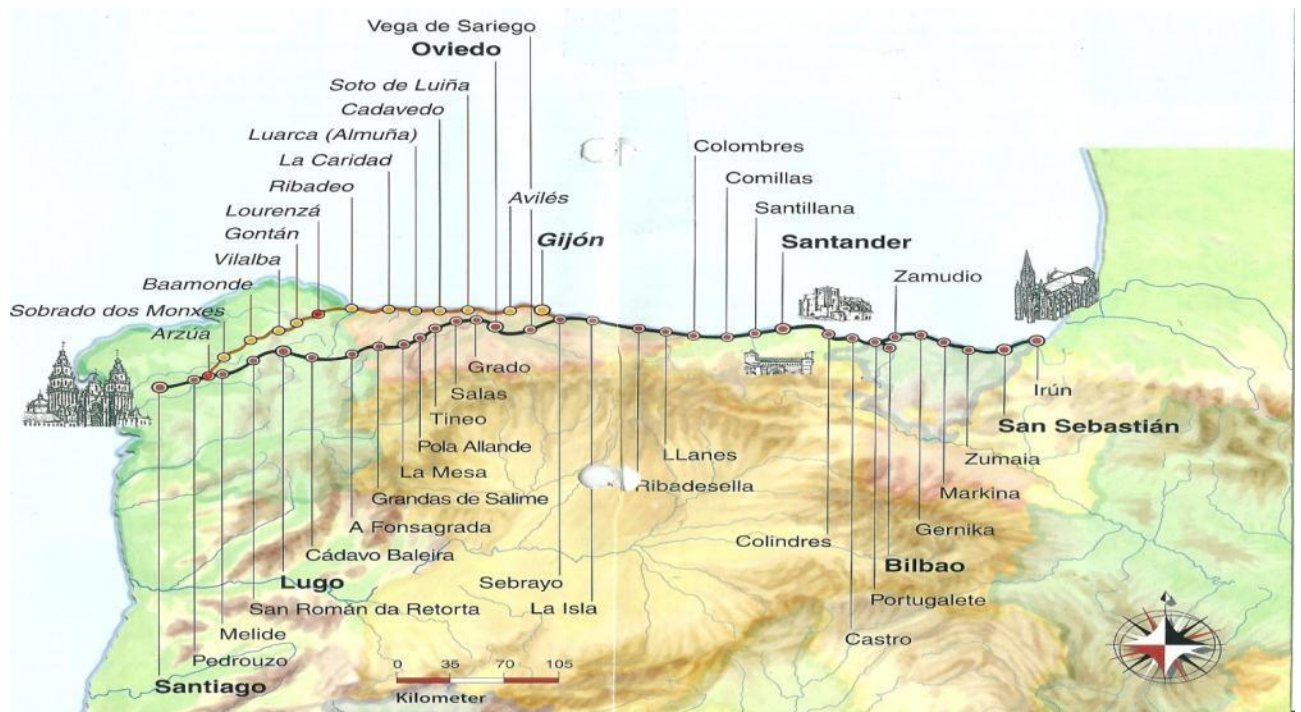
De Camino loopt door de volgende departementen: Guipuzcoa, Biskaja, Cantabria, Asturië, Lugo en La Coruña.

We maken hier weer gebruik van een Credential, die gestempeld wordt in overnachtingsplaatsen. In Santiago hopen we dan de Compostellana te mogen ontvangen.

=====

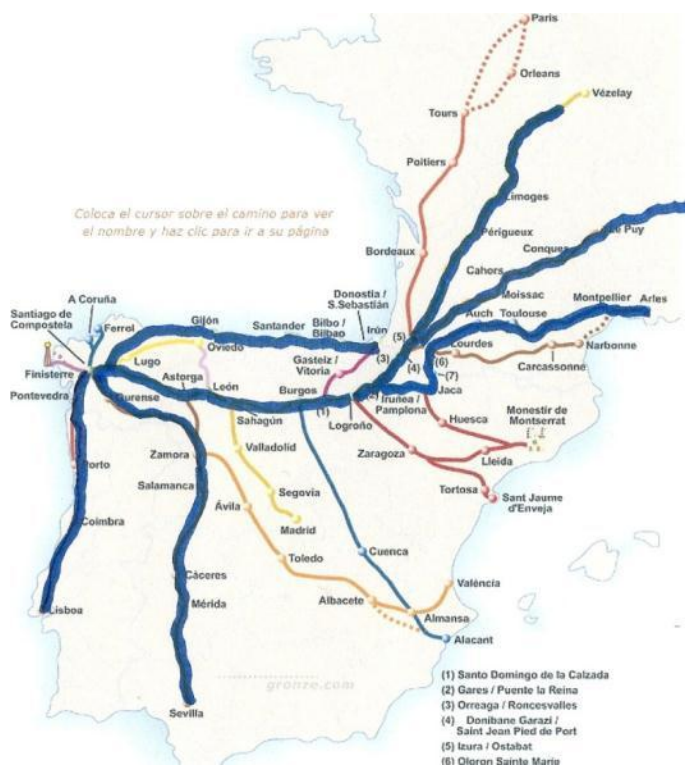
De route.

De Camino volgt van Irun tot Ribadeo ongeveer de kust en vanaf Ribadeo loopt de route door het binnenland naar Santiago de Compostela.

De volgende grote plaatsen worden aangedaan: Hendaye, Irun, San Sebastian, Bilbao, Santander, Gijón, Ribadeo, Villalba, Arazua en Santiago de Compostela.

Van Irun tot Ribadeo is zeer regelmatig de zee te zien en landinwaarts zien we de bergen.

Camino's, die we eerder gedaan hebben.

Dag 0: woensdag 2 mei 2012. Etten-Leur – Irun: 4 km.

Vandaag begint voor Jef en mij de Camino del Norte.

Ons beginpunt is de brug Pont Saint Jacques over de rivier le Bidassoa. Deze brug verbindt Frankrijk met Spanje.

Om ca. 4.30 uur komt Jac ons ophalen om ons naar vliegveld Zestienhoven te brengen. Jeanne en Corrie zullen ons vergezellen naar Rotterdam.

De rit naar Rotterdam verloopt goed. Er is nog maar weinig verkeer op de weg.

Om ca. 5.30 uur zijn we op het vliegveld. Jef en ik gaan inchecken. Alles is in orde.

We drinken samen koffie met een appelflap en om 6.00 uur nemen we afscheid voor 5 weken.

Als we langs de douane lopen, word ik helemaal ontleed, want er is steeds een “piep”.

De wachtruimte zit al goed vol. We doden de tijd door een rondje te maken langs de taxfree winkels.

Vanaf 6.45 uur kunnen we instappen.

Om 7.15 uur gaat het vliegtuig de lucht in met een kleine vertraging door mist.

De vliegreis verloopt goed. Om 9.00 uur landt het vliegtuig in Biarritz. De zon schijnt hier volop.

Ik informeer naar de bus naar Biarritz. Het is gemakkelijk. Er stopt maar één bus, nummer 14. Je moet wel opletten, dat je de goede richting instapt, anders kom je in Bayonne. Deze bus rijdt steeds tussen Biarritz en Bayonne v.v.

Bij de bus staan nog meer Nederlandse pelgrims, maar zij vertrekken allen naar Bayonne en verder naar Saint Jean Pied de Port.

Onze bus vertrekt om 9.45 uur. In Biarritz moeten we wachten tot 10.30 uur voor de verbinding naar Hendaye. We moeten onderweg nog een keer overstappen. Totaal zijn er 40 stops.

We stappen uit bij de Pont International of de Pont Saint Jacques.

We kunnen meteen de brug over, passeren op de brug de Frans-Spaanse grens en komen in Irun. Het weer is goed. Stralende zon, windstil en minimaal 22 graden.

Over de brug gaan we in een park op een bank zitten om wat te eten, spullen op te bergen en spullen voor de dag te halen, die we nodig hebben voor het wandelen.

We willen richting de albergue lopen. We zien al snel de eerste gele pijlen. We volgen de gele pijlen en komen vrij snel bij de albergue. Het is nu 13.00 uur en de albergue gaat pas open om 16.00 uur. Dus we moeten nog 3 uur wachten.

We gaan naar een bar om wat te drinken. Ik maak meteen gebruik om met het schrijven te beginnen. Jef zit te rekenen en zegt, dat we hier vanavond voor € 6, - kunnen eten. Dus dat gaan we vanavond doen.

Om de tijd te doden gaan we in een park op een bank zitten, nadat we nog wat boodschappen hebben gedaan voor morgen.

Om ca. 15.00 uur gaat de deur van de albergue open, zodat we naar binnen kunnen.

Jef en ik hebben een 4 persoons kamer met 2 stapelbedden. Wij kiezen voor de onderste bedden.

Nadat we gedouched hebben wordt het steeds drukker. 2 Fransen, 2 Canadezen en 2 Italianen.

Het is gezellig onder elkaar. De Canadezen hebben al vele malen diverse Camino's gelopen. Nu zijn ze gestart in Parijs en lopen tot Oviedo.

We halen een lasagne in de supermarkt, want in de bar kunnen we pas vanaf 20.00 uur eten.

Daarna gaan we naar het centrum naar de Gabrielkerk. Het is een erg mooie kerk. Om 18.30 uur zijn we in de kerk. Er zijn een aantal mensen in de kerk. Even later begint de rozenkrans. Een vrouw bidt voor en de mensen bidden na. Het gebeurt in de het Baskisch.

Om 19.00 uur begint de H. Mis. Het is een mis met 3 Heren. Alle gebeden en gezangen zijn ook in de Baskische taal. Voor Nederlandse begrippen zitten er veel mensen in de kerk. Het is bijzonder plechtig.

Na de H.Mis vraagt de kosteres of Jef en ik in de sacristie willen komen. We worden ontvangen door de priester die de mis deed.

Hij stelt zich voor en vraagt of wij pelgrims zijn en welke taal we spreken (hij spreekt maar één taal, Baskisch).

Hij gaat even weg en komt terug met 2 prentjes.

Hij leest een gebed voor in het Baskisch en wij kunnen meelesen in het Engels.

Het is een gebed, waarin God gevraagd wordt, ons tijdens onze tocht naar Santiago, onder alle omstandigheden te beschermen.

Na het gebed krijgen we de pelgrimszegen. Dit was voor ons een bijzonder moment.

We lopen terug naar de albergue en gaan om 20.30 uur naar bed.

Er komen regelmatig nog pelgrims binnen. Het blijft rumoerig tot laat in de avond.

=====

BLESSING AND PRAYER FOR THE PILGRIM

Dear Lord Jesus Christ, who brought your servant Abraham out of the city of Caldeas, protecting him through all his travels / wandering, and who was the Hebrew nation's guide through the desert, we ask you to bless these children of yours who, for the love they bear your name, are on a pilgrimage to Compostela

Be for them their companion on the way, their guide at the cross-roads, their shade in the heat, their light in the darkness, their comfort in weariness and their resolve in intentions. So that through your guidance they arrive sound at the end of their road, and, enriched with grace and virtue, return home healthy and full of worthy virtues.

In the name of Jesus Christ our Lord.

March in the name of Christ who is the way, and pray for us in Compostela.

Pelgrimsgebed

Dag 1: donderdag 3 mei 2012. Irun – San Sebastian: 25 km.

Ik was vannacht al om 3.00 uur wakker. Om 5.30 uur beginnen de eersten al te rommelen en zijn al vertrokken, als het nog donker is.

We ontbijten in de albergue. We krijgen geroosterd brood uit een pakje met jam.

De Belgische vrouw, die bij ons heeft geslapen vraagt of ze vandaag met ons mee mag lopen. We hebben er geen bezwaar tegen, als ze ons maar niet ophoudt. Ik hoop, dat ze ongeveer hetzelfde tempo heeft als wij. Ze heet Gerda en woont in Beveren.

We lopen richting de berg Jaizkibel. Volgens Jef is dit een berg, die beklommen moet worden tijdens de Ronde van Spanje.

We lopen Irun uit en komen in het Baskische landschap, dat heuvelachtig is. Overal staan witte boerderijen met verzorgde tuinen om de huizen.

We komen in het dorp Guadalupe. Het is een klein dorp met een kerk en een paar huizen. We gaan bij de kerk op een bank zitten en eten wat.

De kerk is helaas gesloten. We hebben hier een mooi uitzicht over Hendaye en Irun. We zien ook een grote jachthaven. Gerda loopt goed met ons mee.

We lopen steeds helling op en even later is het weer dalen. Links van ons zien we lager dorpen

liggen, die niet op onze kaart staan. Rechts van ons liggen heuvels met daar achter de Golf van Biskaye.

Regelmatig passeren we pelgrims die ook in Irun zijn begonnen.

Het is prima weer. Volop zon met een wolkje en de temperatuur is goed. We zijn al meteen in korte broek vertrokken.

We lopen over zandpaden, wat mijn voorkeur heeft. De omgeving wordt steeds mooier. Ik voel me nu al thuis op deze Camino.

Het is de hele morgen klimmen en dalen. De uitzichten blijven mooi. We lopen over mooie, brede paden.

We naderen de Golf van Biskaye. Zo nu en dan zien we het mooie blauwe water.

Om 11.00 uur eten we langs de kant van het pad. Het klimmen en dalen op de eerste dag en bij deze temperatuur is toch vermoeiend. Dus we rusten regelmatig. Ook Gerda heeft het zo nu en dan wel lastig.

We lopen nu op weg naar Pasajes de San Juan. Om 11.30 uur hebben we deze plaats bereikt. Het is een vissersdorp. Er is volop

bedrijvigheid.

De gevels van de huizen zijn kleurrijk en met veranda's, die uitkijken op de ria.

We kunnen vrijwel meteen met een pontje mee naar de overkant van de rivier. Het is niet meer dan een motorboot. De kosten zijn € 0,60 per persoon. We komen nu in Pesajes de San Pedro.

Als we aan de overkant zijn, zoeken we een bar om koffie te drinken. We drinken een café con leche. Het is koffie met veel melk. Thuis drink ik nooit koffie met melk, maar hier is de café solo (zonder melk) voor mij veel te sterk. Bij een café con leche is de hoeveelheid koffie gelijk aan de hoeveelheid toegevoegde opgewarmde melk.

We besluiten de route door het stadje te volgen. Het is hier erg warm. De route is wel zwaar. We moeten regelmatig via trappen omhoog, omdat het zo steil is. Het dorpje heeft hele smalle straatjes met hoge huizen. Het is lekker koel in de schaduw.

Als we het stadje uit zijn, hebben we mooie uitzichten over het haventje en het stadje.

We volgen hier ook de gele pijlen.

We komen op een smal geitenpad en hebben weer prachtige uitzichten over het helblauwe water van de Golf. We hebben het gevoel, dat dit een geheel andere route is dan de route uit het boek, die langs de haven loopt. We zien hier ook geen andere pelgrims meer.

Opeens zien we pijlen met een andere kleur geel. We twijfelen er aan, dat dit misschien neppijlen zijn. We volgen deze pijlen niet en lopen door.

We vragen aan een wandelaar, die ons tegemoet komt, of wij de goede route naar San Sebastian volgen. Hij adviseert ons de wit/rode blokjes te volgen.

Regelmatig zien we bordjes met de afstand en de tijd naar San Sebastian. We lopen wisselend over goede en slechte paden.

Plots zien we weer de normale gele pijlen naar San Sebastian. Deze gaan we weer volgen.

Na een bocht zien we in de verte San Sebastian liggen. Het is nu ca. 14.45 uur en het is intussen ca. 25 graden geworden.

Om ruim 15.00 uur lopen we San Sebastian binnen. We komen op een boulevard langs de golf van Biskaye. Het is een prachtig uitzicht. Ook de boulevard is erg mooi. Er liggen volop mensen aan het strand. Het water zal nog niet erg warm zijn, want er zwemt niemand. We passeren het futuristische congrescentrum Kursaal. We lopen over de brug Puente Zurriola en lopen weer over de boulevard.

Een thermometer geeft aan, dat het nu 32 graden is.

Gerda heeft er even genoeg van.

Op een bank eten en drinken we wat.

Een Fransman haalt ons in en klaagt, dat hij nergens pijlen ziet. Hij vertelt, dat hij vanmorgen in Bayonne is vertrokken en hij vandaag al 64 kilometer heeft afgelegd. Hij overnacht niet in San Sebastian, maar loopt door. Hij vertelt ook, dat hij de afstand van Le Puy naar Santiago heeft afgelegd in 34 dagen. De afstand is ca. 1600 kilometer. De gemiddelde afstand is dan 44 kilometer per dag.

Wij vervolgen de route richting de albergue. We arriveren er om ca. 16.00 uur. Het is een jeugdherberg. We hebben een kamer, waar al 2 buspelgrims gedouchend hebben en in bed liggen.

Na het douchen gaan we een biertje drinken, want het is nog steeds erg heet. Daarna doen we de boodschappen voor morgen.

Om ca. 19.00 uur gaan we naar een restaurantje om te eten. Het wordt een 3 gangenmenu voor € 6,80 p.p.

Als we terug in de herberg zijn, ga ik schrijven. Om 22.00 uur ben ik hiermee klaar en ga meteen naar bed.

Mijn hoofd is flink verbrand en ik ben moe.

Dag 2: vrijdag 4 mei 2012. San Sebastian – Zarautz: 21 km.

Om 7.30 uur kunnen we ontbijten. Het stokbrood is vers. Dus dat smaakt.

Er hebben vannacht hier ca. 10 pelgrims gelogeerd, waaronder een Nederlandse man en vrouw. De vrouw is naar deze Camino gekomen, omdat het zeer slecht weer was op de Camino Frances en de vooruitzichten hier beter zijn.

De man vertelt over de vele Camino's, die hij al gelopen heeft, maar nu moet hij geblesseerd achter blijven.

Om ca. 8.00 uur vertrekken we. Na 100 meter lopen we weer op de route.

We moeten meteen klimmen. Dit houdt een tijdje aan. Regelmatig moeten we via trappen omhoog. Dat betekent, dat het behoorlijk steil is.

De temperatuur is heel goed. We lopen weer in zomerkledij. De hemel is wel licht bewolkt. Gisteren hoorde ik, dat het vanmiddag misschien zou gaan regenen.

Tussen de bomen hebben we een mooi uitzicht over San Sebastian en de Golf van Biskaye.

Na enkele kilometers passeren we een stalletje, waar je gratis water en een stempeltje kunt nemen. Er ligt ook een gastenboek, waar we iets in schrijven. Op de muur is geschilderd, dat het nog 795 kilometer is naar Santiago. We lopen een stuk met uitzicht over de Golf. Om 9.45 uur stoppen we even om wat te eten en te drinken. Enkele pelgrims, die we eerder gepasseerd zijn, lopen ons nu weer voorbij. We blijven in de buurt van de zee. We lopen door de duinen. Alleen

deze duinen lijken meer op bergen.

Om ca. 12.00 uur eten we weer. Ik heb van het stevig klimmen en dalen honger gekregen. Het dalen gaat over paden met grote, losliggende stenen, waardoor het erg moeilijk loopt en ook erg vermoeiend is.

We lopen over de weg naar de plaats Orio. Bij een albergue kunnen we koffie drinken. De eigenaresse is zeer behulpzaam. Als ik haar vraag of zij voor ons wil reserveren in de jeugdherberg in Zarautz doet ze dat meteen.

Orion is een vissersplaatsje. We lopen langs de haven. Er zijn al vissersboten terug met de vangst van vandaag en verkopen op de wal volop vis aan particulieren.

Ik zie hier een pelgrimvrouw met haar vriend. Ik vraag waar ze vandaan komt. Ze komen beiden uit Litouwen. Ze zijn via Londen ook naar Biarritz gevlogen.

We lopen Orion uit en lopen een tijdje langs een rivier. De rivier is een ria. Dat betekent, dat de rivier zout water heeft en in verbinding staat met de zee. Een rio is een zoetwater rivier.

We verlaten de rivier. Op een bordje staat, dat het nog 3,5 kilometer is naar Zarautz.

We volgen de route naar Zarautz. We hebben een mooi uitzicht over Zarautz.

Om ca. 13.30 uur lopen we de plaats in. Als ik vraag naar de herberg blijkt, dat we aan het andere eind van het dorp moeten zijn.

In de jeugdherberg is op ons gerekend. We kunnen meteen inschrijven. We hebben een 4 persoonskamer met eigen toilet en douche. Dus ruimte genoeg.

Na het douchen ga ik meteen schrijven.

Er is ook een wasmachine, zodat alles in de was kan.

Om ca. 17.00 uur gaan we naar het centrum. We eten onderweg. Dan hoeven we niet te wachten tot 20.00 uur. Na het eten doen we nog boodschappen voor morgen.

Als we terug lopen, gaan we even langs de schoenmaker (zapatero), want er is een naad los van mijn schoen. Het euvel wordt meteen verholpen.

Als we terug lopen naar de jeugdherberg drinken we nog wat in het restaurant, waar we gegeten hebben.

Om ca. 19.00 uur zijn we terug op onze kamer. De was is droog en schoon.

We gaan op tijd naar bed.

Dag 3: zaterdag 5 mei 2012. Zarautz – Deba: 21 km.

Voor we vertrekken, verzorg ik een paar blaren van Gerda. Ze heeft in de eerste twee dagen een aantal blaren gekregen.

We kunnen niet ontbijten in de jeugdherberg, maar we krijgen een broodzakje met wat koekjes, een yoghurt en fruit mee. We kunnen dit opeten in de receptie.

Om ca. 7.30 uur vertrekken we.

We lopen naar het strand. Hier kunnen we de route vervolgen op het fietspad naast een verkeersweg.

Het is nog niet druk op de weg. Langs het fietspad staat een mooi nieuw rvs hekwerk, kilometers lang.

We gaan op weg naar Getaria. De afstand is ca. 4 kilometer. Onderweg zien we veel sportvissers en duikers.

In Getaria kunnen we koffie drinken in een panadaria. Dan gaan we verder naar Askizu.

Het weer is nu goed. Het is wel bewolkt. Dus we zijn er niet zeker van, dat het droog zal blijven. We hebben de regenkleding bij de hand.

We komen in het plaatsje Askizu en passeren een kerk, die zo verschrikkelijk lelijk is.

We gaan weer richting de kust. We hebben erg mooie uitzichten over het golvende landschap met vele witte boerderijen en dorpjes.

We lopen naar Zumaia. Vandaag passeren we elke 5 á 6 kilometer wel een dorp.

Om ca. 10.00 uur lopen we door Zumaia. Deze plaats heeft een grote jachthaven met veel boten. Er staan vele mooie oude huizen. Door deze plaats loopt een drukke verkeersweg.

De zon is inmiddels gaan schijnen. Het waait wel, maar het is een aangenaam windje. We lopen een stuk met een Franse pelgrim. Hij praat goed Engels. Hij woont in La Roche in de Vendée. Hij heeft ook de Via Podiensis gedaan en is daar erg enthousiast over.

We eten in een park een broodje.

Dan gaan we op weg naar Elorriaga. Het dorp ligt op de top van een berg. Het is een flinke klim naar de top. Daar is een bar. We drinken hier koffie. Er zitten ook 2 Duitse dames. Ze zijn erg enthousiast. Ze hebben het zwaar, want samen wegen ze wel 200 kilogram.

Als we verder gaan zien we in de bomen vreemde vogelnestjes. Het zijn bolletjes haar met een gaatje. Jef zegt, dat hij bijna zeker weet, dat dit nesten zijn van buidelmeesjes. Dit zullen we later uitzoeken. Ze zien er grappig uit. Er zijn wel bomen waarin wel 20 nesten hangen.

Na het cafébezoek moeten we vrij snel weer flink klimmen over een asfaltweg. Het is zwaar.

Verderop verlaten we het asfalt en gaan een poort door naar een modderpoel met flinke karrensporen. Mijn schoenen zien er snel verschrikkelijk uit. We moeten manoeuvreren over het pad om niet door de modder te hoeven.

Verderop wordt het pad een zandpad met grote plassen. Dit is geen probleem meer.

We passeren een stukje weiland met enkele koeien. Tussen de koeien loopt een varken, dat erg groot is. Hij valt alleen op door

zijn kleuren.

We lopen nu een paar dagen. Ik moet zeggen, dat deze route erg goed is gemarkeerd.

Om ca. 13.00 uur lopen we door een dal met een riviertje. Het terrein is vrij drassig en modderig.

We komen in het plaatsje Itziar. Het ligt op een heuvel.

Langs de weg staat een meisje in klederdracht. Ze zegt, dat het een feestdag is en dat het hele dorp feest viert. We lopen door het dorp. Het is inderdaad feest. Alle mensen lopen in klederdracht. Ik maak

er een paar foto's van.

Verderop komen we uit bij een ermita (grote kapel). Door de spijlen van een poort kan ik een foto maken van de binnenkant.

Vanaf hier gaan we dalen tot Deba.

Om ca. 14.00 uur arriveren we bij de albergue. Er zijn al een paar mensen. De beheerder wil, dat we eerst naar de Policia Municipal gaan om te betalen en in te schrijven. Hier worden we verwezen naar het Toeristenbureau. Dit bureau gaat pas om 17.00 uur open en het is nu 14.45 uur.

We gaan terug naar de albergue. Nu kunnen we wel binnen en betalen aan de beheerder.

Gerda heeft toch nog een paar flinke blaren. Een Spanjaard trekt er een draadje door. Hopelijk helpt het.

Bij ons op het zaaltje ligt ook een zeer forse Italiaan met een gewicht van minimaal 120 kilogram.

Na het douchen gaan Gerda, Jef en ik naar het centrum. We moeten even zoeken, maar we vinden een supermarkt, die open is.

In een restaurant eten we een tortilla. In de meeste restaurants kun je pas vanaf 20.00 uur

terecht.

Het smaakt goed. De Fransman, die we vanmorgen ontmoet hebben, komt nog een praatje maken.

Om 18.00 uur lopen we terug naar de albergue. Het is intussen erg druk geworden. Er zijn zeker 25 á 30 pelgrims.

Ik ga meteen schrijven en ben om 19.30 uur hiermee klaar en ga op tijd naar bed.

=====

Plaatsnamen onderweg.

Dag 4: zondag 6 mei 2012. Deba – Monasterio de Zenarruza: 26,5 km.

We vertrekken om ca. 7.15 uur. Het is zondag vandaag. Vandaar, dat het niet druk is op straat.

We hebben een stuk stokbrood als ontbijt gegeten.

Al snel zien we een panadaria, waar we koffie drinken. Het smaakt prima. Met het vaste promillage coffeïne loopt het beter. Er zitten meerdere pelgrims binnen.

Vanmorgen begonnen de eersten al om 5.30 uur in te pakken. En als wij opstaan zijn de meesten al vertrokken.

Als wij om 7.15 uur vertrekken zijn wij de laatsten van het slaapzaaltje, die vertrekken.

Het weer is goed. De hemel is wel zwaar bewolkt. We ervaren, dat dit bijna elke morgen is en dat de hemel in de loop van de voormiddag opklaart.

We lopen over een brug over een ria richting Mitriku.

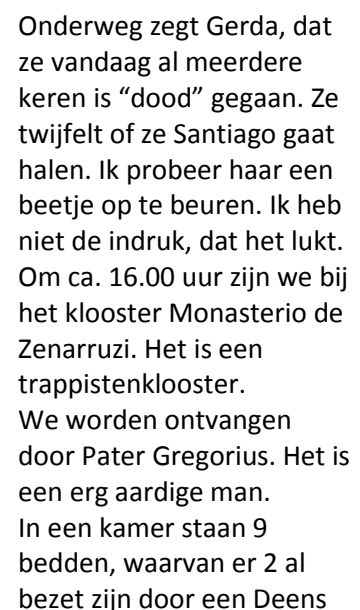
We verlaten de weg en gaan steil omhoog. Even verder verlaten we dit pad weer om weer een steile helling te nemen. Dit duurt zeker een uur. Ik krijg het flink warm. Het gaat steeds verder over minder goede paden naar de Ermita de Calvario. Na de Ermita staat er een kruisweg langs de weg van stenen kruizen. We moeten regelmatig flink en lang klimmen. Volgens ons boek is het vandaag een zware dag.

Om ca. 10.00 uur lopen we over een betonpad door een bos. Er staan berken- en eucalyptusbomen. Het is aan de laatste bomen te zien, dat ze snel groeien en boven de andere bomen willen uitgroeien. We rapen een aantal zaden van de eucalyptusboom op. Ik stop ze in mijn broekzak. Als ik mijn zakdoek pak, ruikt deze naar de geur van eucalyptus. Het is een heerlijke lucht.

We blijven dit pad volgen. Het blijft veel klimmen, soms ook dalen. We moeten regelmatig stoppen om op adem te komen.

Om ca. 11.00 uur zijn we op het hoogste punt van vandaag. Dat is op een hoogte van ca. 500 meter. We gaan weer bergaf. We genieten van de heel mooie omgeving en de uitzichten.

Op een wand zien we de evolutie van aap naar mens geschilderd.

echtpaar.

Het is er koud. We gaan ook nog onder een koude douche.
We maken een rondgang door de kapel en het klooster.

Om 19.30 uur gaan we naar de Vespers. Het is een dienst met Baskische liederen. Het hele bestand paters staat bij het altaar en in de kerk zitten nog aantal bewoners uit de omgeving van het klooster en een paar pelgrims. De dienst duurt ca. 30 minuten.

Om 20.30 uur kunnen we eten. De maaltijd bestaat uit een grote pan soep met stokbrood. Het smaakt wel. Om ca. 21.30 uur gaan we slapen.

=====

Dag 5: maandag 7 mei 2012. Monasterio de Zenaruzza – Gernika: 17 km.

Om 7.30 uur kunnen we ontbijten. Een Italiaanse vrouw is zeer ontstemd, omdat het licht, volgens haar, te vroeg aangaat.

Het ontbijt bestaat uit koffie met stokbrood.

Om 8.00 uur vertrekken we. Het weer is goed. Gisteravond en vannacht heeft het geregend, maar nu is het helder en de zon schijnt.

Volgens het boek hebben we vandaag een rustige etappe.

Toch moeten we al snel weer gaan klimmen. De paden zijn door de regen van vannacht erg modderig geworden.

We komen uit bij een leegstaande boerderij. We passeren de boerderij en lopen het weiland in. Het is drassig.

Na 15 minuten zien we geen markeringen. We lopen terug en bemerken, dat we achter de boerderij rechtsaf hadden moeten gaan. We hebben minimaal 30 minuten verloren.

We krijgen een lastige, modderige afdaling. Gerda schuift 2 maal onderuit, waarbij zelfs haar wandelstok breekt. We moeten over grote stenen en wortelstronken. Het is erg gevaarlijk.

We komen in het plaatsje Munitibar. Hier is een bar. We drinken koffie en eten een tortilla.

Er komen nog een paar pelgrims binnen om wat te eten. Het stokbrood als ontbijt was toch voor iedereen een beetje weinig.

We gaan verder over de rivier de Lea.

De temperatuur stijgt flink. Het is al flink warm.

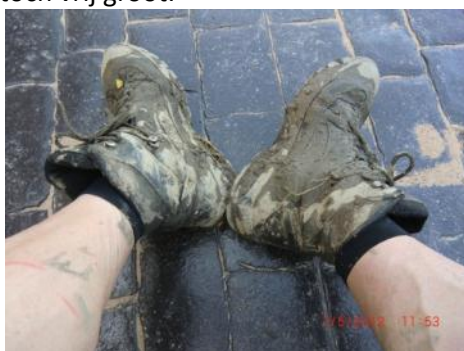

Onderweg naar een Jacobskapel passeren we de Spanjaard en Sabine uit Litouwen.

Als we bij de kapel aankomen, blijkt deze gesloten te zijn. Wat is het toch jammer, dat bijna alle kapellen en kerken gesloten zijn.

We verlaten de weg en gaan een pad op de natuur in. Het pad is erg glibberig.

Gerda vertelt, dat ze er over denkt morgen met de bus naar Bilbao te gaan en dan met de trein naar huis te gaan. Het is toch te zwaar voor haar. Ze vertelt, dat ze een paar jaar geleden een zware rugoperatie heeft gehad. Ze is bang geworden te vallen. Het risico van vallen tijdens deze tocht is toch vrij groot.

We moeten een tweetal riviertjes oversteken met behulp van stapstenen.

We moeten weer over slechte, modderige paden. Het is heel erg. Ik moet een keer tot de bovenkant van mijn schoenen door de modder.

We komen uit op een asfaltweg en komen door het gehucht Olabe. Het is dan bijna 12.00 uur.
 We eten in een bushokje en kletsen nog wat. We hebben tijd genoeg.
 We lopen naast een verkeersweg naar Gernika. Dit is niet ongevaarlijk. Dus goed uitkijken.
 Om ca. 14.00 uur lopen we Gernika in. We lopen het centrum in. We kunnen de gele pijlen blijven volgen.
 We bereiken vrij snel de albergue. We zijn net op tijd, vóór de siësta, om in te schrijven.

De juf van de receptie reserveert voor ons de overnachting voor morgen.
 Na het douchen en wassen lopen we naar het toeristenbureau voor informatie voor Gerda. Ze kan morgenvroeg met de bus naar Bilbao en daarna met de bus naar Hendaye en dan met de trein naar Brussel.
 We brengen ook nog een bezoek aan het oorlogsmonument van Picasso. Het zijn mozaïek tekeningen op een wand. Gernika is door de Duitsers, tijdens de Spaanse burgeroorlog in 1937 plat gebombardeerd.

We gaan nog wat drinken en daarna terug naar de albergue. Ik ga verder met schrijven.
 Om 20.00 uur kunnen we eten.
 Daarna ga ik weer verder met schrijven.
 Om 21.00 uur liggen we in bed.

=====

Dag 6: dinsdag 8 mei 2012. Gernika – Derio: 25 km.

We staan om 6.15 uur op. Vanaf 6.30 uur kunnen we ontbijten.

Om ca. 7.00 uur nemen we afscheid van Gerda. Zijn vertrekt naar de bus. We zullen haar missen. Ze was intussen een van ons geworden, maar haar gezondheid is belangrijker.

Jef en ik vertrekken om goed 7.00 uur. We lopen de stad door en de stad uit.

Op een thermometer zien we, dat het al 20 graden is. Het is al warm.

Voor vertrek hebben we onze regenkleding tevoorschijn gehaald, want het regent al een beetje. De poncho hangt aan de tas voor het geval het harder gaat regenen.

Om 7.30 uur verlaten we Gernika en vervolgen de route.

We verlaten vrij snel de verharde weg en moeten meteen flink klimmen in een bos.

Het is ontzettend warm.

We lopen even verkeerd door gebrek aan goede markeringen. We lopen door flinke modder en daarna weer terug. We nemen de gok door een ander pad te nemen. Verder, bij een asfaltweg, zijn er weer aanwijzingen.

Om 10.30 uur verlaten we het asfalt weer en gaan we weer klimmend modderen. Ik moet flink transpireren.

Om ca. 11.30 uur komen we in het plaatsje Goikolexea. Hier is een bar, waar we koffie drinken. We hebben nu ca. 16 kilometer afgelegd. We nemen royaal de tijd voor de koffie. In het volgende plaatsje Larrabetzu gaan we even op een bank zitten. Jef loopt naar het gemeentehuis om een stempeltje te halen.

Terwijl we daar zitten komen Sabine en de Spanjaard voorbij. Na Lambrabetzu lopen we naast de weg naar Lezama. Tegen 13.00 uur arriveren we hier.

We lopen door naar het plaatsje Derio, waar we zullen overnachten.

Om ca. 13.30 uur lopen we door Zamudio. We gaan op een bank zitten, want het is erg warm geworden. In de schaduw is het zelfs erg warm.

Als we verder lopen blijkt, dat de afstand aanmerkelijk meer is dan de opgegeven 3 kilometer.

Zamudio is een langgerekt dorp met een drukke verkeersweg door het dorp.

We zien rechts, een stukje van de weg, een groot complex, wat op een hotel lijkt. Een klein gedeelte van dit hotel zou gebruikt worden als albergue.

We vragen het onderweg en het blijkt, dat we daar moeten zijn. Het is nog wel een behoorlijk eind lopen om er te komen.

Tegen 15.00 uur zijn we bij het complex. Bij de receptie worden we verwezen naar de 2^e verdieping. We hebben hier een mooie 2 persoonskamer.

Het gebouw huisvest ook studenten, die in de omgeving studeren.

We kunnen hier ook onze kleren in de machine wassen en drogen. Dus vandaag gaat alles weer in de was.

We gaan naar de receptie om naar een slaapgelegenheid voor morgen te vragen. Het is niet gemakkelijk een albergue te vinden.

De aardige juffrouw, die ons helpt, heeft na ¼ uur een hostel gevonden in Bilbao vlakbij het Guggenheimmuseum. Ze spreekt geen Engels. Ze gebruikt de computer om te vertalen van Spaans naar Engels. Als ik iets wil zeggen type ik in het Engels en de tekst wordt vertaald naar het Spaans. Het is wel leuk zo te communiceren. Zij reserveert de hostel voor morgen.

Om 20.30 uur kunnen we eten in het studentenrestaurant. We eten kip met bloemkool en een yoghurt na. Het kost slechts € 6,66.

Om ca. 21.15 liggen we in bed. Morgen naar Bilbao.

=====

Dag 7: woensdag 9 mei 2012. Derio – Bilbao: 13 km.

Om 8.00 uur vertrekken we. Het is nu al erg warm. Dat belooft nog wat voor vandaag. We lopen weer teug naar Zamudio, waar we gisteren de route hebben verlaten. Bij de kerk verlaten we de weg.

Iets achter ons komen 3 pelgrims, die we eerder gezien hebben. Even later verliezen we ze uit het oog.

Nadat we een verkeersweg zijn overgestoken, moet er weer flink geklommen worden.

In de verte zien we het complex, waar we overnacht hebben.

We passeren mimosastruiken, die al beginnen te bloeien

Het klimmen wordt steeds zwaarder. Wat is dit een pesterij. Ik heb moeite om door mijn eerste adem te komen. Ik moet regelmatig stoppen. Ik vind het vandaag erg zwaar.

Als het wat vlakker wordt, voel ik me weer een stuk beter.

Als we om ca. 10.00 uur uit de bossen komen, zien we in de verte Bilbao liggen. Het is een zeer grote stad. Links en rechts, zo ver je kunt kijken, allemaal stad.

We passeren een restaurant, waar we koffie drinken.

Als we verder gaan, hebben we mooie uitzichten over Bilbao.

Volgens mijn boek moeten we vanaf hier nog ca. 5 kilometer lopen. De stad komt steeds dichterbij. Ik verwacht, dat we om ca. 11.00 á 11.30 uur in het centrum kunnen zijn.

Het is steeds flink dalen naar de stad, die in een dal ligt. We komen in de buitenwijken en blijven steeds dalen.

Er hangen overal veel vlaggen. Rood-wit met de tekst Atletico Bilbao. Bilbao speelt de finale in de Europa Leage, maar ik weet niet wanneer.

Er zijn appartementen, waarvan bijna alle balkonhekken zijn voorzien van vlaggen.

Om 10.30 uur arriveren we bij de kerk Begona. Die is mooi, zowel binnen- als buitenzijde. Het is een van de mooiste kerken van Bilbao.

Buiten de kerk gaan we in de schaduw op een bank zitten. We hebben geen haast meer. Verderop gaan we nog koffie drinken. Een vrouw, in rood-wit shirt, vertelt ons, dat de finale vanavond om 21.00 uur is. De wedstrijd wordt gespeeld in Roemenië. In het centrum lopen veel mensen met een rood-wit shirt aan van de club. Zowel volwassenen als kinderen.

We gaan ook naar de Kathedraal Santiago. We krijgen hier een stempel in onze credential.

Over de straten hangen grote vlaggen van huis naar huis. Ook de winkels hebben vlaggen voor de ramen hangen.

We komen bij de kerk San Anton. Vanaf hier lopen we naar het Guggenheimmuseum en de albergue, die vlak bij het museum is.

We lopen langs de Ria de Bilbao. Het is een lange wandeling en het is zeker 30 graden.

Langs de Ria staan vele mooie gebouwen, ook met veel vlaggen.

Om 12.45 uur arriveren we bij het museum Guggenheim. Het is een futuristisch ontwerp. De architect moet veel vrijheid gehad hebben om dit te mogen ontwerpen, maar ook een royaal budget. Via een brug over de Ria lopen we naar het museum. We passeren een enorme kunstspin, zeker 10 meter hoog.

Bij de ingang staat een hond van ca. 10 meter hoog, geheel bekleed met bloeiende violen. Allerlei kleuren treffen we aan op de hond. Heel mooi. We bekijken het gebouw van de binnen- en de buitenzijde. Heel bijzonder. Ook kun je zien, dat dat de hitte ook veel met de bekleding doet. Plaatselijk zijn er vervormingen.

Om ca. 14.00 uur lopen we naar de hostel. Deze is gesloten tot 15.30 uur. We gaan wat drinken in de bar naast de hostel. We eten ook wat, want we hebben honger gekregen. Als we in de hostel komen, zitten er ook 2 jongens in rood/wit shirt. Ze wonen in de buurt van Barcelona. Zij zijn fan van Bilbao en willen dit feest mee maken. Na het douchen doen we de boodschappen. Overal lopen mensen met de rood/witte shirts. Hoe later het wordt, hoe meer shirts. We zien zelfs 2 kleine kinderen met ieder een rood en

wit schoentje aan.

Jef en ik lopen nog naar het museum en kopen een shirt voor Josie en Wiesje met de hond.

Als we weer in de hostel zijn, gaan we schrijven. Intussen ontvang ik een sms van Gerda, dat ze in de trein naar Brussel zit.

Om 19.30 uur ben ik klaar met schrijven.

Om 20.45 uur begint de wedstrijd Athletic Bilbao - Athletic Madrid.

Al vrij snel is het 1-0 voor Madrid. Het is heel rustig in de hostel. Iemand vertelt, dat alle spelers van Bilbao uit Baskenland komen.

Ik praat nog even met een jongen Serviër. Hij reist 2 weken door Noord Spanje. Hij is geïnteresseerd in de wandelingen van de Camino. Hij reist vanuit Bilbao.

Tijdens de rust van de wedstrijd gaan we slapen.

=====

Dag 8: donderdag 10 mei 2012. Bilbao – Pobena: 28,5 km.

Jef en ik vertrekken om ca. 7.00 uur.

Er komen 2 jonge vrouwen nog even binnen, die vannacht gefeest hebben. Als ze weer vertrekken, gaan ze op een bank langs de ria zitten. Ze ruiken erg naar drank.

Buiten is het erg warm. Op een thermometer zien we, dat het 25 graden is.

We lopen terug langs de ria naar de San Antonkerk. Daar kunnen we de route weer gaan vervolgen. We nemen de Calle San Francisco en Calle Autonomia. Zo geraken we de stad uit en komen, na een paar keer vragen, op de BI739.

We nemen vandaag een alternatieve route, die tot Portugalette langs de Ria de Bilbao loopt. Het fiets- en wandelpad worden ons domein. Het loopt prima. Het is wel druk met wielrenners. Gewone fietsen zien we hier niet veel.

We lopen door het dorpen Zarotza, Barakaldo en Lutzana. Het zijn eigenlijk voorstadjes van Bilbao met veel kantoren en flatgebouwen.

In Barakaldo is ook een ijzer- en staalindustrie.

Het is eigenlijk een saaie route, maar het schiet wel op. Dit is voor nu beter dan door de modder bergop en bergaf.

We zien verkeersborden naar Sestao en Portugalette. We komen echter niet door deze plaatsen en kunnen dan ook geen koffie drinken.

In de buurt van Portugalette lopen we over mooie fietspaden, die uitgevoerd zijn als brug in een mooie rode kleur. Zo lopen we over de rivier Ballonti.

We komen in een park met veel picknicktafels. We gaan even zitten om te eten en te drinken.

We zijn Portugalette al 3 kilometer gepasseerd. Het is nog ca. 8 kilometer naar Pobena. Het is nu ca. 12.00 uur.

Het is erg warm. Ik heb er niet zo veel last van. Jef klaagt over de hitte.

We komen in de plaats Playa de la Arena. In deze plaats drinken we eindelijk onze eerste koffie van vandaag.

Als we verder gaan, zien we weer de Golf van Biskaye.

Bij een benzinestation zien we, dat de benzine hier € 1,349 kost. In Nederland was de prijs, bij ons vertrek, ca. € 1,85. Dat scheelt toch € 0,50.

Het is nog ca. 1 kilometer naar Pobena. We moeten richting het centrum lopen.

Bij een parkeerplaats zien we een bord, waarop staat, dat er iets met een brug aan de hand is. Er staat geen alternatieve route aangeven. Dus volgen we toch het pad.

Verderop zien we dat een brug wordt gerestaureerd. De brug is afgesloten en we kunnen er niet over.

Een jongeman wil ons wel helpen. Hij weet een doorwaadbare plaats om aan de andere kant van de rivier te komen. Schoenen, sokken en broeken worden uitgetrokken.

Als ik wil oversteken zakt mijn ene been in de modder. Hij zit vast in de modder. Als ik mijn been wil lostrekken, zakt mijn andere been in de modder. Ik val met mijn tas in het water. Gelukkig is het hier ondiep, maar het onderste deel van mijn tas is wel nat. De jongeman helpt mij door mijn schoenen, fototoestel en andere losse delen te dragen. Ik ga bijna tot mijn middel door het water.

Bij Jef gaat alles goed.

Als we aan de overkant zijn, trek ik mijn schoenen en mijn natte broek aan om verder te gaan. Alles zit onder het zand.

De herberg is aan de rand van het dorpje.

Het is ca. 13.00 uur, als we daar aankomen. De albergue gaat pas om 15.00 uur open.

We leggen onze natte spullen in de zon te drogen. Om ca. 15.00 uur komt de hospitaleros. Mijn spullen zijn intussen droog en nagenoeg vrij van zand.

Na het inschrijven was ik mijn kleren en hang het te drogen. Het is goed weer, dus de kleren zullen we wel droog krijgen.

Mijn recorder is door het water nat geworden en functioneert niet meer. Ik leg hem ook te drogen.

Om 17.30 uur ben ik klaar met schrijven. Mijn recorder is ook droog en werkt gelukkig weer.

Gelukkig. Ik had er flink de pee over in.

Om 19.30 uur kunnen we in een restaurant eten. Een menu del dia kost € 10, -

We nemen: ensalada pasta, patates frites met steak en yoghurt na met natuurlijk een fles vino tinto, "Chateau Migraine".

Om 20.30 uur zijn we terug in de albergue.

Er zijn veel pelgrims bij gekomen. Het worden 20 á 25 pelgrims, waaronder een Amsterdamse vrouw.

Om ca. 21.00 uur gaan we slapen.

De forse Italiaan, die we eerder zagen, komt om 21.30 uur binnen.

=====

Dag 9: vrijdag 11 mei 2012. Pobena – Liendo 33 km.

Als we opstaan, is er wat tumult, omdat de Nederlandse vrouw haar portefeuille kwijt is. Ze denkt, dat hij gestolen is. Na enig onderzoek blijkt de portefeuille buiten te liggen. Ze heeft hem waarschijnlijk met haar slaapzak naar buiten genomen en is op de grond gevallen.

Als we vertrekken is het mooi, helder weer.

De meesten zijn al vertrokken, als wij vertrekken. De forse Italiaan was om 5.30 uur al in het donker vertrokken.

Als we het dorp uit zijn, moeten we meteen via trappen klimmen. Niets voor mij bij het begin van de dag.

We komen weer uit bij de zee.

We kiezen voor de route volgens het boek. Een mooiere alternatieve route is 8 kilometer langer.

Na Ontzon, na 6 km, drinken we koffie en kopen stokbrood en beleg.

We gaan nu op weg naar Castro-Urdiales. We lopen steeds naast de N634. Er rijden hier praktisch geen auto's.

De heldere hemel is nu verdwenen. Het is mistig geworden. We zien niets van de zee.
 In Castro-Urdalis leidt de route ons naar de Cathedraal Santa Maria, die op een berg staat.
 Het meest opmerkelijke aan deze kerk is het grote wijwatervat in de vorm van een schelp.
 De route loopt door de stad terug naar de N634.
 Regelmatig ontbreken pijlen, maar een politieagent geeft uitsluitel. We passeren om ca. 11.30 uur een arena voor stierengevechten en een grote gevangenis.

We lopen weer nabij de zee. Het is door de mist en de wind koud geworden. We trekken onze jassen aan.

Nadat we onder een grote verkeersweg zijn door gegaan, komen we op een betonpad in het buitengebied. Hier staan weer voldoende gele pijlen.

We gaan in de berm vers stokbrood met verse kaas eten. Dat smaakt wel.

Als we daar zitten, passeert een kudde schapen, begeleid door een hond en een boer op een tractor. We komen weer uit bij de N634, na het dorp Allendelagua te zijn gepasseerd.

Na de plaats Cedigo verlaten we weer de weg en lopen door een mooi natuurgebied. Het is een pad met grote stenen. De markeringen zijn hier goed.

Als we in Islares zijn, laat de zon zich wat meer zien en het wordt warmer. Het is een beetje benauwd zelfs.

Om ca. 13.30 uur is het nog 10 kilometer naar Liendo.

In Islares staan veel onverkochte nieuwe huizen. Alle rolluiken zijn gesloten en aan de gevels hangen borden "te koop" met daarop de makelaar vermeld. Er staat ook een kantoor van de makelaar tussen. Het kantoor staat leeg en is ook te koop.

We lopen langs een camping. Hier drinken we wat, want we hebben het warm gekregen.

We lopen verder naast de bijna verlaten N634. Deze weg is nu zowat verlaten, maar in de zomer zal het hier wel erg druk zijn door het strandtourisme.

Regelmatig zien we mooie strandjes, die bij mooi weer druk "bevolkt" zullen zijn.

Het was gisteren erg warm. Vanmorgen stonden veel foto's in de krant van overvolle stranden.

De weg N634 is voor ons erg saai, maar het schiet wel op.

Om 15.45 uur arriveren we in Liendo. Het is een langgerekt dorp. We moeten een paar maal vragen voordat we het café hebben gevonden, waar we de sleutel moeten ophalen.

Met de sleutel gaan we naar het gebouw van de gemeente, dat dienst doet als albergue. Het is een mooi gebouw. Alles lijkt wel nieuw. Er zijn 2 slaapzuiltjes met mooie sanitaire voorzieningen, een keuken en een mooie gemeenschappelijke ruimte. Jef en ik zijn de eersten en zullen ook de enigen blijven.

We wassen nog onze kleren, maar het lukt niet om ze droog te krijgen.

Om ca. 18.00 uur komt een mevrouw van de gemeente om geld op te halen (€ 5, -p.p.).

Ze is niet weg te krijgen. Ze blijft maar in het Spaans tegen ons praten. We begrijpen er niets van. Wij beginnen maar in het Nederlands tegen haar te praten. Dan is het een Babylonische spraakverwarring. Ik ga maar naar de slaapkamer, dan kan Jef met haar verder praten.

Om 19.00 uur gaat ze eindelijk weg.

Als we boodschappen hebben gedaan, staat ze weer binnen. Ze komt kijken of er nog meer pelgrims zijn aangekomen. Jef kan goed met haar praten. Gelukkig blijft ze nu niet lang.

We gaan schrijven en om ca. 21.30 uur liggen we in bed.

=====

Dag 10: zaterdag 12 mei 2012. Liendo – Güemes: 32 km.

Vóór 7.00 uur vertrekken we uit deze bijzonder mooie albergue.

Het is net voldoende licht om te vertrekken.

We moeten weer naar de N634. We moeten deze weg volgen tot Laredo.

Ik hoop, dat dit de laatste keer is, dat we naast deze weg moeten lopen.

Net voor Laredo moeten we van de weg. We zien de zee al liggen.

Laredo is een grote plaats. Er zijn hier geen aanwijzingen te zien. We vragen een man de route. Hij wijst ons de weg richting Santander. We volgen zijn aanwijzing op, maar komen niet bij het strand. We nemen maar een straat, waarvan we denken, dat die bij het water uitkomt. We vragen het nog een keer. De man wijst ons de goede richting naar de boot naar Santona. We moeten met de boot de rivier over.

We lopen een paar kilometer over de boulevard. Ook hier zien we geen pijlen.

Iets na 9.00 uur arriveren we bij de boot. De schipper zag ons in de verte aankomen en wachtte op ons.

Op de boot zitten nog een aantal pelgrims.

De boottocht duurt 15 minuten en kost € 1,70 p.p.

We lopen de stad door. Bij een bakker kopen we brood en verderop drinken we koffie met een broodje. Het is nu nog 21 kilometer. Bij Playa de Berria gaan we van de weg af en lopen richting het strand.

Er komt een aanwijzing, dat we van het strand af gaan en via een steil paadje omhoog moeten. Het zijn rotspartijen, waar we over omhoog moeten. Het

is erg steil en gevaarlijk. Grote op- en afstappen en naast ons de

diepte. Het is goed opletten, want met de rugtas zijn we topzwaar en het is niet ongevaarlijk. Het blijft duren. Steeds omhoog en erg steil.

Als we eindelijk boven zijn, moeten we op dezelfde manier gaan dalen. Het is erg. Soms val ik bijna achterover. Ik haal een man in, die in de ene hand een stok heeft en in de andere zijn routeboek.

Hij loopt zo langzaam, dat ik hem passeer.

Uiteindelijk komen we, zonder kleerscheuren,

beneden op het strand.

We lopen over het harde zand nabij de vloedlijn. Hier staan geen markeringen. Dus lopen we aan het eind van het strand naar een pad. We lopen nu over een oude Romeinse brug en komen uit in de plaats Noja. Het is dan ca. 11.15 uur.

Als we de plaats inlopen, wordt daar veel nieuwbouw gepleegd en de straten liggen open. Het is laveren tussen de bouwmaterialen. We lopen hier ook naast het water. De wind maakt het hier koud. In een bar drinken we koffie en eten een bocadilla. Het smaakt erg goed. We zijn hongerig, want we hebben vandaag hard moeten werken.

Het is nu nog ca. 12 kilometer naar Güemes.

Als we bar verlaten, zijn we vrij snel het dorp uit en lopen richting Barrio de Castillo.

We lopen over een asfaltweggetje met aan beide zijden mooie huizen.

Het is weer warmer geworden. De jassen gaan weer uit.

We lopen door kleine dorpen, die niet in mijn boek vermeld worden.

In Bareye gaan we op weg naar Güemes, de albergue van pastoor Don Enesto.

Het zijn rustige paden en smalle weggetjes.

Vóór Güemes drinken we in een bar een cola. Hier zijn nog meer pelgrims.

We gaan nu op weg naar de albergue. De albergue staat ca. 2 kilometer buiten het dorp. Don Enesto is pastoor en beschermer van de pelgrims naar Santiago.

Om ca. 15.30 uur arriveren we in de herberg. Het is een prachtige locatie op een heuvel.

We worden ontvangen door Don Enesto. Hij biedt ons een glas water aan.

Het is een ontzettende aardige man. We kunnen hier vanavond ook de warme maaltijd gebruiken en morgenvroeg het ontbijt.

Vanavond is er om 19.30 uur een lezing over de Camino's en het werk van Don Enesto. Om 20.30 uur kunnen we eten.

In de loop van de avond zijn hier ca. 20 pelgrims.

De lezing gaat in hoofdzaak over de reizen, die Don Enesto heeft gemaakt in zijn Sabbatical jaar. Hij heeft met zijn 4wheeldrive 37 landen bezocht over de gehele wereld.

Ook wordt het ontstaan van deze albergue uitgelegd.

In 1944 hebben zijn ouders op deze berg een huis gebouwd. De albergue heet: La Cabana del Abuelo Peuto. Dit betekent: De hut van opa Peuto.

13 Jaar geleden is Don Enesto begonnen met deze albergue. Hij heeft deze albergue steeds verbouwd en uitgebreid met vrijwilligers. De materialen, die zijn verwerkt, zijn allemaal herbruikte materialen.

De albergue wordt alleen gerund met geld, dat gedoneerd wordt door de pelgrims. Don neemt geen geld aan van andere instanties of

particulieren.

Hij verzoekt iedereen een goede donatie in de pot te stoppen.

Om 20.30 uur kunnen we eten. Het voorgerecht is een soort groente/kervelsoep. Het hoofdgerecht is: aardappelen met diverse groenten en vlees. Het hoofdgerecht lijkt ook wel wat op een waterige soep, maar het smaakt prima. Een vlaasje krijgen we als nagerecht. Het geheel wordt ook nog overgoten met wijn.

Om 21.30 uur gaan we slapen.

=====

Dag 11: zondag 13 mei 2012. Güemes – Boo de Pielagos: 28 km.

Het is vandaag zondag. We vertrekken om 7.15 uur. Don Enesto heeft voor een goed ontbijt gezorgd met heerlijke koffie.

Bij het huis van Enesto staat een pijl.

Tot de hoofdweg de CA443 staan geen pijlen meer, maar we komen op de goede weg. Het is helaas weer een asfaltweg. We gaan op weg naar Galizano.

Het is nu bewolkt. Ik weet niet of het zal opklaren of gaan regenen.

Het is asfaltlopen tot Galizano. Van Galizano lopen we naar Somo. Dat is 6,5 kilometer.

Het is niet druk vanwege de zondag.

In Somo lopen we richting de haven, waar we met de boot moeten overvaren naar Santander. Het is niet aangegeven, maar na een keer vragen komen we vrij snel bij de ferry.

We moeten ca. 15 minuten wachten eer de boot komt.

Om 9.55 uur kunnen we op de boot. We zullen ca. 30 minuten varen.

De overtocht verloopt goed, alleen is het erg koud op de boot. Er varen motorbootjes met duikers op weg naar de duikplaats. Ook zien we meerdere vissersbootjes.

Er zitten nog een paar pelgrims op de boot.

Als we boot verlaten, volgen we de beschrijving uit het boek.

In de Kathedraal krijgen we van de pastoor een stempel in onze credential.

Dan lopen we naar de Calle Alta. Dit is de straat, die we moeten volgen om de stad te verlaten.

In een bar drinken we koffie met een broodje.

Op een thermometer staat, dat het 17 graden is, maar het voelt, door de koude wind, veel kouder aan.

Als we Santander uit zijn, moeten we weer over een trottoir naast een verkeersweg lopen. Het lijkt erop, dat we steeds meer over asfalt moeten lopen.

In het plaatsje Penacastillo verlaten we de verkeersweg en gaan over landweggetjes van dorp naar dorp, die niet op onze kaartjes staan aangegeven.

We lopen door Santa Cruz de Bezana.

Na Santa Cruz passeren we een ouder echtpaar, waarvan de vrouw op sandalen loopt. Ze draagt haar wandelschoenen in haar hand. Ik vraag of het goed gaat. Ze zegt, dat alles in orde is. Het is een Duits echtpaar.

We lopen over rustige wegen naar Boo de Pielagos. Hier vragen we naar de herberg. Een Oostenrijks echtpaar arriveert gelijktijdig met ons.

In de albergue is niemand aanwezig. De Oostenrijker belt de beheerster van de albergue. Ze arriveert binnen enkele minuten.

Het ziet er erg mooi uit en netjes uit. Jef en ik hebben één kamer en het Oostenrijkse echtpaar ook. Ik vraag aan de vrouw of in het dorp een restaurant is. Ze bevestigt dat en zegt, dat we tot 16.00 uur een menu del dia kunnen eten. Ook kan ze morgenvroeg voor brood zorgen.

Jef en ik willen naar het restaurant gaan, want we hebben erge honger. De vrouw biedt aan ons weg te brengen. Het is ca. 2 kilometer van de herberg. Het is weer een dorp met erg veel vakantiehuizen. We eten komkommer met ham, frietjes met steak en yoghurt. En dan uiteraard nog de fles wijn.

Kosten € 9, - p.p.

We lopen terug naar de albergue. Ik ga douchen, kleren wassen en schrijven. Om 17.45 uur ben ik hiermee klaar.

Intussen is ook het Duitse echtpaar gearriveerd. Ze zitten op het dakterras een biertje te drinken. Een hak van mijn schoen laat los. Ik vraag aan de gastvrouw of zij goede lijm heeft. Die heeft ze. Ik lijm de hak en zet deze onder een poot van mijn bed. Ik zal morgenochtend zien, wat het geworden is.

We praten nog even met het Oostenrijkse echtpaar Dieter en Barbara. Dieter is 68 en Barbara is 56, maar ze lijkt wel 20 jaar jonger.

Om ca. 21.00 uur gaan we naar bed.

=====

Dag 12: maandag 14 mei 2012. Boo de Pielagos – Cobreces: 37 km.

Als ik mijn schoen onder de poot van mijn bed haal, lijkt de hak goed vast te zitten. Het is toch afwachten.

Ik heb vannacht goed geslapen.

We staan om 6.15 uur op. Dieter en Barbara zijn dan al vertrokken.

Don Enesto heeft ons verteld, dat we niet via de spoorlijn de rivier over moeten oversteken. De meesten doen dit wel. Het schijnt erg gevaarlijk te zijn.

Er is een station vlakbij de albergue en de trein stopt net over de brug. Dus wij gaan met de trein.

Dieter en Barbara zouden lopen via de spoorlijn. Er gaan 4 treinen per uur.

We lopen naar het station en om 7.20 uur gaat de trein. We kunnen na een paar minuten uitstappen in Mogro aan de andere zijde van de rivier. Er zit nog een pelgrim in de trein, maar die is al eerder ingestapt.

De aanwijzingen na het uitstappen zijn summier. We vragen een paar maal naar de Camino de Santiago. Het gaat goed.

Met mijn schoenen gaat het goed. Ik wil toch mijn hakken laten vernieuwen, want ze zijn al aardig aan het slijten.

We lopen weer meest over asfaltwegen naar het plaatsje Cudon en door de veel grotere plaats Requejada. We drinken er koffie.

Om 9.45 uur zijn we in Barredo. Het lopen gaat goed en mijn schoenen doen het ook goed.

In Camplengo verlaten we de weg en lopen verder over een puinpad.

In een weiland gaan we in het gras zitten om wat te eten. We eten een stokbrood, dat we van de hospita hebben ontvangen.

We passeren een aantal mooie huizen. Ze staan allemaal te koop. Hieruit blijkt, dat het in Spanje met de economie niet goed gaat.

De zon is gaan schijnen. Het is al redelijk warm geworden.

We arriveren in Santillana del Mar. Het is een erg toeristische plaats. Er staan veel mooie gebouwen, musea en souvenirwinkeltjes. Het is een monumentaal stadje. Het ligt bij een klein klooster, dat later kloosterkerk werd. De kerk werd later een

opvangcentrum voor armen en pelgrims. Het stadje is erg touristisch.

Ik vraag in een winkel naar een zapatero (schoenmaker). Ik word verwezen naar een schoenwinkel, maar zij repareren geen schoenen.

We drinken koffie, kopen brood en drinken en gaan om ca. 12.00 uur verder.

We willen door lopen naar Cobreces. Het is nog 12 kilometer.

Even na Santillana verlaten we de weg en lopen via een graspad met stenen.

Als we vandaag lopen naar Cobreces hebben we één dag ingelopen. Dit was ons streven. Als we in Santiago aankomen, willen we, als het goed weer is, nog een dag met de bus naar Fisterra.

In de verte zien we een soort kapel op een berg staan. Jef vraagt of het een Ermita is. Ik zeg, dat ik dat vanaf deze afstand niet kan zien. Ik kan het pas zeggen, als we daar gearriveerd zijn.

We vervolgen onze route en we komen inderdaad langs de kapel. Het lijkt een Ermita te zijn met een kerkhof. Helaas is alles afgesloten.

Als we verder gaan, zien we een plaatsje voor ons liggen. Dat zal Arroya zijn.

We lopen weer in de buurt van de zee.

In het plaatsje staan veel mooie, nieuwe huizen, waarvan er weer een aantal te koop zijn. Ik heb

gelezen, dat hier dorpen zijn, waar in de winter ca. 900 mensen wonen en in de zomer 9000. De woningen zijn praktisch allemaal vakantiewoningen.

Arroya loopt over in het dorp Orena.

We lopen verder over een asfaltweggetje richting San Martin de Ciguenza.

We passeren een kerk, die in een schreeuwerige kleur is geschilderd. Ik maak een paar mooie foto's. De kerk staat midden in het weiland.

Als we verder gaan zien we een wilde kastanjeboom volop in bloei staat. Het zijn mooie rode bloemen.

Na San Martin de Ciguenza zien we Dieter en Barbara. Zij zijn waarschijnlijk via een verkeersweg gelopen, die een stuk korter is.

Nadat we gegeten hebben, passeren we een bord waarop staat dat het naar Cobreces nog 1 kilometer is. Dan hebben we na de middag goed gelopen. Het is nu 14.30 uur.

De route leidt naar de kerk. Ik maak er een foto van.

Vlakbij de kerk is een restaurant, waar we een pelgrimsmenu kunnen eten. Ik vraag naar de albergue. Het blijkt het klooster te zijn tegenover de kerk.

Na het menu gaan we er heen.

Ca. 16.00 uur worden we door een pater naar een zaaltje gebracht. Er zijn 2 zaaltjes met 20 bedden, gedeeltelijk stapelbedden.

Het ziet er niet geweldig uit. De bedden en matrassen zijn oud en smerig.

Na het douchen ga ik weer naar het klooster. Ik vraag de pater naar een zapatero. Hij loopt met ons mee. Aan zijn motoriek te zien, heeft hij de ziekte van Parkinson. We lopen naar een huis vlakbij het klooster.

Er is niemand thuis. Ik zal later op de avond er nog eens heen gaan.

Ik ga schrijven, waar ik om 18.00 uur mee klaar ben.

Jef en ik lopen weer naar de zapatero.

De zapatero is niet thuis. Zijn moeder zegt, dat hij pas morgenavond thuis komt. Dus vandaag geen reparatie. De hak zit nog goed. Er is sinds vanmorgen weinig veranderd.

Er is ook een vrouw uit Antwerpen aangekomen in de albergue. Ze is in Santander begonnen, omdat het vóór Santander bergachtig is. Vorig jaar heeft ze op de Ruta de la Plata een been gebroken en moet nog voorzichtig zijn.

Tegen 21.00 uur gaan we slapen.

Dag 13: dinsdag 15 mei 2012. Cobreces – Serdio: 30 km.

We vertrekken om ca. 6.30 uur.

Vannacht kwam een groep Duitsers pas erg laat terug in de albergue. Ze maakten erg veel kabaal. Ze hadden teveel gedronken aan hun gedrag te merken.

Het is goed weer.

Als we het dorp verlaten, lopen we langs de kerk en vrij snel komen we op een puinpad, dat erg goed loopt. Het is even flink klimmen en het pad leidt ons weer naar een asfaltweg.

De begroeiingen naast de paden zijn meestal niet bijzonder. Het zijn vaak planten, die bij ons ook normaal zijn, zoals varens, brandnetels, margrietten, boterbloemen, etc.

Na ca. 6 kilometer komen we in het plaatsje La Iglesia, een landelijk gehucht met een opvallende kerktoeren. We lopen verder over rustige paden. Soms moeten we even flink klimmen, maar daarna is het meestal ook weer dalen.

Om ca. 8.30 uur hebben we ca. 9 kilometer afgelegd.

Plotseling zien we weer de zee. De hemel boven de zee is redelijk helder. Er varen wat bootjes en de zee is rustig.

In de plaats Comillas, na 10,5 kilometer, drinken we wat.

We lopen via een brug over de Ria van Rabia.

De hakken van mijn schoenen houden zich goed. Geen probleem.

De zee blijft binnen ons gezichtsveld.

Als we in Santa Ana zijn, zien we in de verte bosbranden. Het rookt erg. De branden breiden zich snel uit. We kunnen niet zien of er geblust wordt.

We zien nu, dat er steeds hogere bergen voor ons opdagen. Hiervan zullen we de komende dagen nog van kunnen genieten.

Om ca.10.30 uur lopen we over paadjes.

Wisselend stijgen en dalen. Om ons heen staan lage begroeiingen, zodat we kunnen genieten van de omgeving.

In de verte zien we, dat de bosbranden steeds groter worden.

We lopen over een golfterrein, waar oudere mensen ons voorbij rijden in gemotoriseerde golfkarretjes.

In een weiland zien we een paar nijlganzen.

Het weer is goed. Dan hebben we zon, dan is er bewolking. Het is goed wandelweer.

Om ca. 11.30 uur is de hemel opgeklaard en is

het behoorlijk warm geworden.

Van de bosbranden kunnen we niets meer zien, omdat deze, voor ons, achter bergen plaatsvinden. We hebben mooie uitzichten over de zee. In de verte, in een dal, zien we een grotere plaats liggen. Het zou San Vicente de la Baraquera kunnen zijn.

We zien een lange brug over de Ria van Vincente. We dalen naar deze brug en lopen San Vincente in. Het is een historische brug met 28 bogen.

San Vincente is een plaats met veel watersport. Er liggen veel plezierjachten en er is veel bedrijvigheid op en rond de boten.

Ik wil nog een poging doen om mijn schoenen van nieuwe hakken te laten voorzien.

We lopen over de boulevard. Ik vraag enkele dames naar een zapatero. Er schijnt er wel een te zijn.

Ik loop in de aangegeven richting en vraag het nogmaals aan een agent. Dan is de schoenmaker snel gevonden. Ik leg de zapatero uit, dat ik nieuwe hakken zou willen. Hij zegt, dat het mogelijk is. Ze kunnen om 18.00 uur klaar zijn. Ik leg hem uit, dat we nog verder willen. Hij wil wel meewerken om de schoenen om 13.30 uur klaar te hebben. Daar kunnen we mee leven.

Jef en ik gaan in een nabij gelegen bar wat eten en koffie drinken.

Als we om 13.15 uur weer bij de winkel binnen stappen, legt hij de laatste hand aan mijn schoenen. Ik maak een foto van hem met de schoenen. Ze zien er netjes uit. Hij geeft garantie tot Santiago.

We vervolgen de route en lopen naar de Cathedraal, die op een heuvel staat. Deze is uiteraard ook weer gesloten.

We verlaten San Vincente.

Over een asfaltweg lopen we naar La Acebosa. Het is een klein plaatsje zonder enige voorziening. Na deze plaats is het klimmen naar Serdio. Het gaat goed met mijn schoenen. Het is een prettig gevoel, dat mijn schoenen weer in orde zijn. Om ruim 15.00 uur lopen we Serdio in. Het is weer een langgerekt dorp. We passeren een bar/restaurant en de kerk.

Even verder zie ik de albergue, geel-wit geschilderd. Als we binnen komen, is de Litouwer al gearriveerd. De albergue is een oude school, die verbouwd is tot albergue. Het ziet er mooi uit. Alleen is het binnen koud. We zetten de elektrische kachels aan. 3 Van de 6 kachels zijn defect. Als we binnen zijn, zetten we onze tas op bed. Dit is een teken, dat het bed al bezet is. We gaan terug naar de bar om te eten. Het is weer een goedkope "menu del dia". (€ 7, - p.p.) en het smaakt heel goed.

Om 16.30 uur zijn we weer in de albergue en gaan douchen en schrijven.

Het is in de albergue erg koud geworden. We zetten de verwarming hoger en trekken een lange broek en trui aan. Om 18.45 uur ben ik overal mee klaar. We gaan op tijd in de warme slaapzak.

=====

Overnachtingsplaatsen onderweg

Dag 14: woensdag 16 mei 2012. Serdio – Llanes: 33 km

Na vertrek gaan we meteen dalen via een asfaltweg. Er is nagenoeg op deze weg geen verkeer. De hemel is helder. Het ziet er goed uit, alleen is het wel fris.

We passeren de plaats Pesues. Na deze plaats lopen we een eucalyptusbos in. We lopen over smalle paadjes. Het is klimmen en dalen. Het gaat goed. We hebben wel last van de lange takken met doornen, die over de weg hangen en je armen en benen beschadigen.

Het ruikt lekker naar de eucalyptus. Ik raap regelmatig de zaden van de eucalyptus op om mee naar huis te nemen en te drogen. Als je iets van de huid krabt, ruiken de zaden naar eucalyptus.

Als we uit het bos komen, zien we bij een huis op een thermometer, dat het 11 graden is.

We drinken koffie met een croissant in Uniquera en gaan op weg naar Colombres. We hebben nu 8 kilometer afgelegd. De zon schijnt volop.

In een krant in de bar zie ik, dat het weer er de komende dagen niet best uitziet. Er wordt veel regen verwacht. Het weer zal een keer veranderen. Het zal niet droog blijven. Dit weer hebben we al 2 weken.

Buiten Uniquera moeten we flink klimmen. Dit duurt bijna tot Colombres. We lopen over een pad, dat gemaakt is met natuursteen platen.

We passeren vandaag de grens van Cantabrië en Asturië.

In Colombres doen we nog wat boodschappen, zoals brood en jam.

Na deze plaats komen we in La Franca.

We zijn vandaag meerdere pelgrims gepasseerd. De meesten hebben overnacht in Colombres.

Om ca. 10.00 uur lopen we over een pad door de duinen, dat naar de zee loopt.

Vanaf Penduelis moeten we de GRE9 gaan volgen en niet de drukke verkeersweg. Deze weg is erg gevaarlijk.

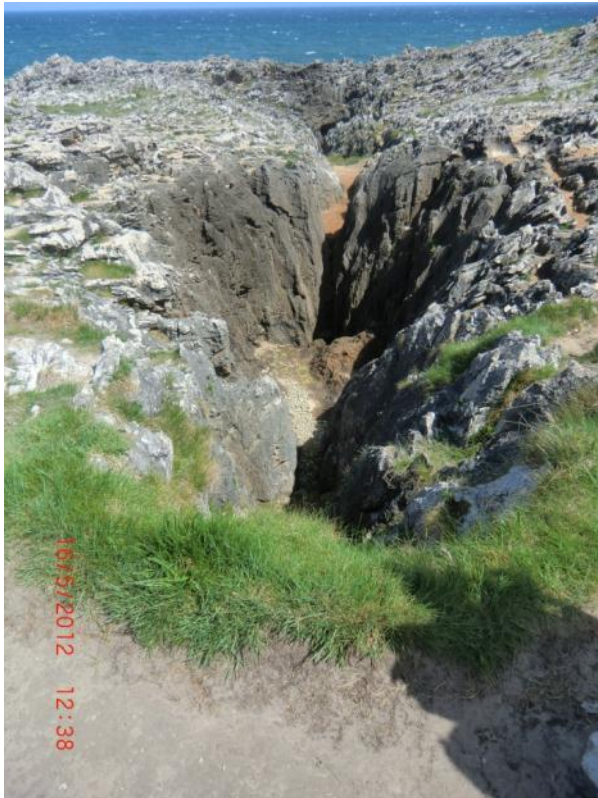
We lopen Penduelis door. Er is niemand te zien. Het lijkt alsof iedereen nog slaapt.

We passeren een paleisruïne. Het is een ruïne, die geheel in de steigers staat om het geheel overeind te houden.

Na dit dorp lopen we door een heuvelachtig gebied met de zee in zicht.

Om 12.00 uur lopen we nog steeds in dit gebied. De wind is nu heftig en het is koud. Ik trek mijn jas aan, ondanks dat de zon schijnt.

We passeren een strandje, waar enkele pelgrims zitten te eten, die we eerder hebben gezien. Het is het strand van Vidagio.

Dan komen we uit bij de geisers. Het zijn diepe gaten in de rotsbodem. We horen een rommelend geluid uit de bodem omhoog komen en soms komt er stoom uit. De gaten zijn wel 6 á 7 meter diep. Het heeft iets mystieks. Om 13.00 uur lopen we nog steeds over duinpaden. De paden zijn met puin verhard en lopen goed. Vóór ons zien we steeds meer bergen opdagen. Die zullen we vandaag niet meer bereiken, maar waarschijnlijk de komende dagen.

We komen bij de rivier de Rio Perôn. Hij stroomt diep onder ons. Het pad loopt naar beneden naar de brug over de rivier.

Volgens ons boek zou het pad tot Llianes een rustig pad zijn. Het is niet zo. Het is een pad, dat constant stijgt en daalt, wat vermoeiend is.

Na het plaatsje Andrin lopen we over een pad naast een verkeersweg. We komen uit bij de zee en lopen richting Cue. Het is een heerlijk pad. In de verte is de zee en aan de andere kant de bergen. Het is hier winderig en koud.

Om ca. 13.45 uur lopen we nog steeds door de bergen met zicht op de zee.

We zien meerdere dorpen liggen. De uitzichten zijn erg mooi. We genieten ervan.

We vervolgen het pad, maar we hebben geen idee wanneer we naar een van deze plaatsen gaan dalen. Het lijkt wel alsof we deze plaatsen voorbij lopen. Bovendien hebben we al enige tijd geen aanwijzingen meer gezien. Na enige tijd gaan we toch dalen en komen tussen bebouwing en zien meteen weer gele pijlen staan. We lopen goed, ondanks onze twijfels.

De route loopt naar het centrum van Llianes. Het is een vrij grote plaats. Vroeger had Llianes een haven voor de walvisvaarders.

In het centrum vragen we naar de albergue Estacion. Het is het oude stationsgebouw. Als we daar aankomen is het ca. 14.30 uur. Ik bel het telefoonnummer op de deur. Een vrouw meldt, dat de albergue om 16.00 uur open gaat.

Jef en ik gaan dan maar eerst eten. We eten een "menu del dia" met extra frites. Gekookte aardappelen kent men niet in het restaurant.

Om ca. 16.00 uur gaan we weer naar de albergue. Er zijn al een aantal pelgrims gearriveerd.

Jef en ik hebben een privékamer voor 8 personen.

De Fransman Jean-Pierre, de Litouwer Vidas en de Antwerpse Mia zijn hier ook.

Om ca. 19.00 uur gaan Jef en ik nog even naar het centrum en om ca. 21.00 uur gaan we naar bed.

Vandaag was het een hele mooie wandeldag door de duinen, het natuurschoon en het mooie weer.

=====

Dag 15: donderdag 17 mei 2012. Llanes – Ribadesella: 29 km.

Het is vandaag Hemelvaartsdag. Om 6.45 uur vertrekken we.

We weten niet of de winkels vandaag open zijn en of deze feestdag hier gevierd wordt.

We lopen richting Poo. Er lopen 4 pelgrims voor ons.

In Poo drinken we eerst koffie. Daarna lopen we door naar Cellorio. We hebben weer even de zee in het vizier.

Na Barro leidt het pad ons naar de duinen. Dit doet me denken aan gisteren. Het ruikt hier heerlijk naar de bloesem.

Vandaag is de N263 de weg, waar de route steeds omheen draait.

We passeren een groot bord met de tekst "Natuurpark Picos Europa". Picos Europa is bekend vanwege de Amerikavaarders in 16^e en 17^e eeuw. Als zij Spanje naderden waren de Picos een herkenningspunt, dat ze Spanje naderden.

In de verte zien we ook veel bergen met sneeuw op de toppen.

Als we op de N263 komen, zien we de zee weer. Het waait hard en de golven hebben schuimkoppen. De gehele morgen was het mistig, maar nu begint het op te klaren en is de

zon weer te zien. We passeren het plaatsje Naves.

Als we weer over het duinpad verder gaan, waait er een warme wind.

We gaan nu op weg naar Villahormes en hebben ca. 13 kilometer afgelegd.

We lopen over een pad met veel begroeiingen naast het pad, zoals struiken en nog lage eucalyptusbomen. De jas gaat uit.

We komen langs een heel klein kapelletje, de kapel van San Antonio. Jef gaat op de knieën om een foto te maken.

Om ca. 10.45 uur lopen we nog steeds over hetzelfde mooie pad, alleen is het nu verhard. We lopen steeds tussen bomen en struiken.

In Nieve drinken we koffie.

Als we verder gaan, lopen we weer naast de weg. Het waait hier erg hard.

We verlaten deze weg gelukkig snel. Het pad loopt omhoog tot een weiland. We moeten door het weiland en aan het eind staat een kerk of ermita. Deze is weer gesloten. Na de kerk gaan we over een mooi pad verder.

De bergen vóór ons komen steeds dichterbij. Deze zullen snel ons deel worden.

We passeren een heel oud, gerestaureerd bruggetje. Er staat een foto en een verhaal bij van een man, die in 2010 is overleden en slechts 54 jaar oud is geworden. We weten niet wat met de man is gebeurd.

We lopen verder over het pad. Het is hier genieten van de rust en de natuur. Even komen we op een asfaltweg, maar deze kunnen we ook weer snel verlaten. We naderen Ribadesella. We passeren een sportpark en lopen verder over de

weg.

We kunnen niet hoe zien groot deze plaats is.

Als we de plaats in lopen, vraag ik naar de Albergue Juvenil (jeugdherberg). Ik wordt verwezen naar een brug over de rivier Sella.

Over de brug vragen we weer naar de albergue. Ribasella blijkt een grotere plaats te zijn. We lopen over de boulevard.

Het water van de zee gaat flink tekeer. We vragen enkele keren naar de albergue. Uiteindelijk moeten we weer een stukje terug lopen, maar om 14.30 uur staan we binnen.

We gaan eerst eten in een restaurantje tegenover de albergue.

Om ca. 16.45 uur ga ik schrijven. Er komen meer pelgrims binnen. Het worden er 10.

Om 17.30 uur ben ik klaar met schrijven.

We maken nog een wandeling en zien, dat er tractoren over het strand rijden om de aangespoelde rommel opruimen. We drinken in de bar tegenover de albergue een pilsje en een brandy.

Om 20.30 uur gaan we naar bed.

=====

Dag 16: vrijdag 18 mei 2012. Ribadessella – Sebrayo: 32 km.

Als het net licht is geworden vertrekken we op weg naar Sebrayo.

Er is voor vandaag veel regen voorspeld, maar het is nu droog.

We lopen naar de boulevard. Het water is nog steeds onstuimig en maakt veel lawaai. Vannacht leek het alsof het erg stormde, maar het was gelukkig het lawaai van het water.

We lopen door enkele rustige dorpjes. Het is ook rustig, omdat de meeste mensen een vrije dag zullen hebben daags na Hemelvaart.

We komen door het dorpje La Vega. Hier zien we de eerste Asturische horreos. Dit zijn oude graan- en maïsschuurtjes die ca. 2 meter boven de grond staan.

We komen bij het strand. We lopen door de duinen. Soms gaat het over basaltkeien.

De temperatuur is goed en het is droog. Het is wel erg grijs aan de hemel.

We lopen door het dorp Berres. Hier staan veel horreos. De weg door het dorp is niet verhard.

Het begint zacht te regenen. De eerste regen na 15 droge dagen. We trekken onze regenspullen aan.

De poncho laten we even achterwege.

Als we klaar zijn komt de Litouwer er aan met een vrouw. We lopen even met hen op. Ze heet Caroline en komt uit Québec Canada.

Ze is begonnen in Saint Jean Pied de Port. Vanwege de grote drukte op de Camino Frances is ze in Pamplona naar de Camino del Norte uitgeweken. Ze was een paar maal verdwaald en is toen met het openbaar vervoer naar Irun gereisd en is daar opnieuw begonnen.

Om 9.45 uur zijn we bij de kust.

Na een stukje weg lopen we weer door de duinen over mooie paden. Soms zijn er weilanden met koeien.

Verderop is het dorp Playa de la Espasa. De plaatselijke bar aan het strand is gesloten.

Om 11.00 uur zijn we in Colugna. Het is een vrij grote plaats met alle voorzieningen. Hier kunnen we wat drinken en boodschappen doen. Dit is nodig, omdat er in Sebrayo geen winkels zijn. We kopen brood, pasta en worst.

Als we weer verder gaan is de ca. 12.00 uur. We moeten nog 12 kilometer lopen eer we in Sebrayo zijn.

We komen meteen in het buitengebied, dat heuvelachtig is. We moeten weer flink klimmen.

De regen lijkt over te zijn, zodat de regenkleding weer kan worden opgeborgen.

Om ca. 13.30 uur lopen we door het dorp Priesca. Het is dan nog 2,8 kilometer naar Sobrayo. We kunnen er dan om ca. 14.45 uur zijn.

We hebben een flink dalend pad tot Sebrayo.

De herberg is snel gevonden. Het is een oude school, die nu gebruikt wordt als albergue.

Het is erg druk in de albergue. Er kan 16 man slapen, maar de meeste bedden zijn al bezet. Waar een beetje ruimte is, liggen ook nog een aantal matrassen op de grond. Je kunt er bijna niet omheen. De matrassen zijn smerig en de dekens

stinken. Ik kruip vannacht maar diep in mijn slaapzak. We zoeken snel een bed uit, dat nog vrij is. Enkele pelgrims bellen een taxi en vertrekken naar een volgende albergue.

Jef kookt vandaag de pasta.

Daarna ga ik schrijven. Om 16.45 uur ben ik daar mee klaar. Het is binnen en buiten behoorlijk koud.

Jef is op verkenning geweest op de bovenverdieping. In een ruimte liggen 3 matrassen op de vloer.

We brengen onze rugtassen erheen. We kunnen in ieder geval rustig slapen, hoewel de matrassen en de deken even erg stinken als beneden.

De pasta, die Jef gekookt heeft, smaakt goed. Wat kan hij dat toch goed.

Een paar keer komt de buswinkel langs. Er wordt veel wijn verkocht. Jef en ik nemen een pilsje en gaan op tijd naar bed.

Buiten zitten nog een aantal mensen, die nog even doorgaan met praten en drinken.

=====

Dag 17: zaterdag 19 mei 2012. Sebrayo – Gijón: 32 km.

We vertrekken, zoals gewoonlijk vroeg. We konden, zonder de anderen te storen, ontbijten en vertrekken.

De eerste gele pijlen staan bij de uitgang.

Als we buiten staan, regent het behoorlijk. We trekken alle regenkleding aan, zoals beenkappen, hoes over de rugtas en de poncho.

Het is windstil. Het kan nog wel een tijdje blijven regenen.

We lopen over de weg richting Villaviciosa. 2 Fransen halen ons in. Het zijn Jean-Pierre en Roger.

We missen een pijl en lopen ca. 300 meter verkeert. We vragen een automobilist waar de route is.

Hij zegt, dat we terug moeten en een andere weg moeten volgen.

Als we zijn advies volgen gaat het goed.

De Fransen lopen door. Ik zie, dat een Fransman wat ongelukkig loopt.

Als we in Villaviciosa aankomen, gaan we eerst koffie drinken met een croissant.

Als we verder gaan, komen we in de plaats Grases. De pelgrims, die de Camino Primitivo gaan volgen, gaan ons hier verlaten en gaan richting Oviedo. Jef en ik vervolgen de Camino del Norte.

Er staat een zuiltje, waarop de 2 richtingen zijn aangegeven. Een aantal pelgrims zullen we niet meer terugzien. Misschien in Arzua of Santiago.

Als we uit Grases zijn, begint de klim naar de Alto Cruz. Dat wordt 400 meter klimmen.

We verlaten de weg en de klim gaat beginnen. Het is een slecht pad, flink steil en door de regen spekglad.

We beginnen aan de klim om ca. 10.15 uur. Het is ontzettend zwaar en het risico om onderuit te gaan is groot met de rugzak op de rug.

Het dragen van

een poncho maakt het nog lastiger. Het gaat goed, maar het is zwaar.

Ik passeer een Japanner. Ik maak een foto van hem. Ik maak ook een foto van hem met zijn toestel.

Regelmatig stop ik even om op adem te komen. Jef loopt vooruit in zijn eigen tempo.

Om ca. 11.00 uur zijn we boven. Dan gaan we weer dalen. Eerst over de weg, daarna over graspaden. Als we beneden zijn, komen we in de plaats Peon. Bij de ingang van deze plaats is een bar. Hier gaan we koffie drinken en wat eten. Als we binnen komen, zit de Fransman Jean Pierre aan de koffie met een grote sandwich. Wij bestellen er ook een. Dat smaakt heerlijk, want ik heb, door het harde werken, erge honger gekregen. De Japanner komt ook binnen. Ca. 12.00 uur gaan we verder, stijgend over de weg. Het regent nog steeds.

We komen een stouw koeien tegen, die naar het weiland worden gebracht. Een boer heeft klompen aan met houten noppen van ca. 5 cm om gemakkelijker door de modder te kunnen lopen of misschien koeienpoep. Dan gaan we van de weg af en gaan over een steil pad omhoog. Het is weer bar en boos. We redden het zonder kleerscheuren op te lopen. Het dalen gaat over asfalt. Gelukkig nu niet over slechte paden. Dat is dan nog gevaarlijker dan klimmen. In de verte zien we Gijón en de zee al liggen. Het is droog geworden. We trekken onze regenkleding uit.

De afstand is veel groter dan het lijkt. We lopen met een grote boog om Gijón heen. Het is een flinke wandeling door de stad. We moeten naar het busstation. De temperatuur is maar 15 graden. Om 15.30 uur zijn we nog steeds niet bij het busstation. We besluiten een taxi aan te houden. Even later stopt een taxi en laat mensen uitstappen. Ik vraag aan de chauffeur of ze ons naar de Albergue Juvenil wil brengen. Deze ligt ca. 3 kilometer vanaf het centrum. Kosten € 5, - Dus niet zo duur. Om 16.00 uur zijn we in de albergue. We bestellen meteen een ontbijt voor morgenvroeg in de jeugdherberg. Het is morgen een wandeling van 23 kilometer. Dus we hebben geen haast. Na het douchen doen we boodschappen en kijken in een bar naar de Giro. Als we terug zijn, ga ik schrijven. Om 20.00 uur gaan we in een bar wat eten en misschien kijken naar de Europacup finale tussen Bayern München en

Chelsea.

Als we in de bar aankomen is het zo druk, dat we er niet kunnen eten.

We gaan naar een andere bar, waar we iets kunnen eten en drinken.

De wedstrijd begint om 21.00 uur. Daar wachten we niet op. Dat wordt te laat voor ons.

Dag 18: zondag 20 mei 2012. Gijón – Avilès: 24 km.

Om 7.00 uur staan we op. Het is vandaag een korte afstand. We haasten niet.

We kunnen om 7.30 uur ontbijten en om ca. 8.00 uur gaan we met de bus terug naar het centrum.

Om 8.30 uur kunnen we de route vervolgen.

We zijn nu snel Gijón uit.

Een thermometer geeft aan, dat het 12 graden is.

Als we Gijón verlaten hebben, passeren we een industrieterrein met veel chemische industrie. Hoge schoorstenen, smerige gebouwen en rookwolken. Het ziet er niet gezond uit.

We stijgen langzaam.

Bij een huis hangt een kastje met een boek en

snoepjes erin. De pen, die er bij ligt, is leeg. Ik kan niets in het gastenboekje schrijven.

Om ca. 9.30 uur moeten we heftig gaan klimmen. De zon schijnt volop. We hebben geluk, dat we regelmatig onder eucalyptusbomen kunnen lopen, waardoor we de warmte niet zo voelen.

We bereiken het hoogste punt voor vandaag op de Monte Areo.

Daarna gaan we langzaam dalen. Hier zouden dolmen moeten zijn. Wij zien ze niet.

We krijgen mooie uitzichten over de vallei. Het is redelijk helder. De huizen en landerijen zijn in het dal goed te zien. Het geeft een speelse aanblik.

Om ca. 10.00 uur komen we in het plaatsje El Valle. De plaatselijke bar is gesloten, waarschijnlijk omdat het vandaag zondag is.

We lopen tussen de weilanden. De zon schijnt volop. We komen in het dorpje Tamon met een leuk kerkje.

Als we de vallei uit komen, arriveren we in de plaats Tabara.

Door een "nep" pijl raken we van de route. Het duurt wel 30 minuten voor we het door hebben. We lopen, nadat we eerste koffie hebben gedronken, terug naar een rotonde en volgen de goede richting, zoals in het boek is omschreven.

Tabara is een plaats met veel vuile industrie. Overal schoorstenen, die zwarte rook uitstoten en smerige fabrieksgebouwen. We moeten over de vluchtstrook langs een verkeersweg. Het is een drukke weg met veel verkeerslawaaï en uitlaatgassen. Het is

8 kilometer naar Avilès. Na 3 kilometer lopen we verder over het trottoir. We lopen door Trasona en komen steeds dichterbij Avilès.

Om ca. 14.00 uur zijn we in Avilès. De albergue ligt aan de route. Om 14.45 uur zijn we bij de albergue. Het is een fel blauw gekleurd gebouw. Wie heeft dat toch bedacht? Ik denk niet, dat het Jacobus was. Er is een grote ruimte met ca. 60 bedden. Als we binnen komen, zijn er al 10 pelgrims gearriveerd.

Ik ga eerst kleren wassen, want daar is de laatste dagen niets van terecht gekomen. We kunnen gebruik maken van een centrifuge, zodat het meeste water al uit de kleren is, als we alles ophangen.

Om ca. 15.00 uur gaan we eten. Het menu de dia smaakt goed. Het is mij opgevallen, dat er in de bars niet meer gerookt wordt. 3 Jaar geleden werd er volop gerookt, terwijl dat in Nederland praktisch niet meer gebeurde. Daarna willen we ansichtkaarten gaan kopen, maar bijna alle winkels zijn gesloten. We kopen brood en gaan terug naar de albergue.

De beheerder van de albergue is een grappige, oudere man. Hij maant iedereen, dat ze nog moeten betalen. Ook al hebben ze betaald en hij wil eigenlijk geen wisselgeld terug geven.

Ik ga schrijven. Daar ben ik om 17.30 uur mee klaar.

De wandeling door de vallei was erg mooi, maar lopen door de industriële wijken was een verschrikking.

We gaan vroeg naar bed.

=====

Dag 19: maandag 21 mei 2012. Avilès – El Pito: 28 km.

We vertrekken vroeg. Aan de overkant is een bar, waar we koffie kunnen drinken.

Om 6.45 uur zijn we en route.

We lopen de gehele stad door. Avilès is een stad met ca. 75.000 inwoners.

Voor we vertrokken, regent het een beetje, maar na de koffie is het droog, maar wel zwaar bewolkt.

Als we de stad uit zijn, begint de beklimming. Het is een echte kuitbijter.

Het wordt vandaag een continu proces van klimmen en dalen.

In San Christobal gaan we weer dalen.

Om 9.00 uur hebben we al een aantal pittige beklimmingen en afdalingen achter de rug. Als we gedaald zijn, begint meestal weer een beklimming.

Het weer is niet geweldig, ca. 14 graden, maar het is droog.

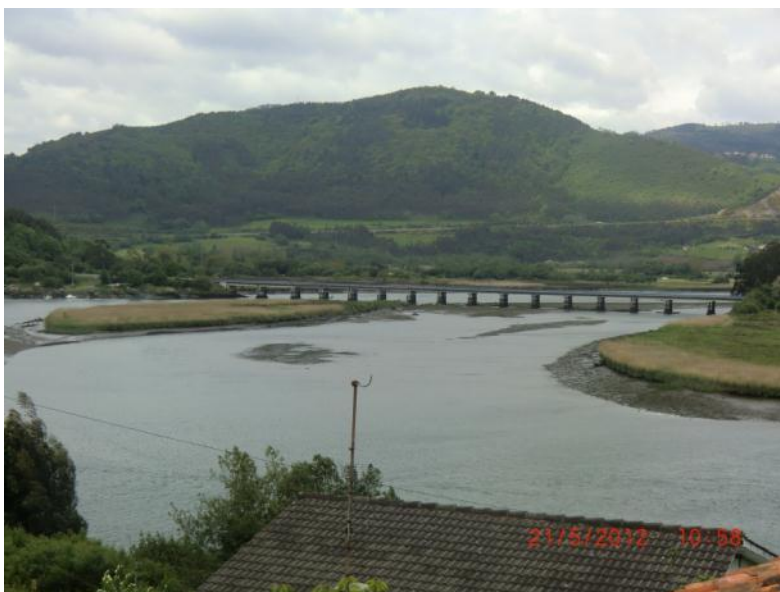
Aan de paden is te zien, dat het vannacht flink geregend heeft.

We komen door kleine plaatsen, zoals Salinas, San Martin en Barrio de la Cruz. In deze plaatsen zijn geen voorzieningen, zoals winkels of een bar. Er staat zelfs bij de ingang van de plaats geen naambord.

In het dorp La Ventaniela gaan we onder een afdak van een kerk zitten om wat te eten.

Als we verder gaan, hebben we meteen een klimmetje en daarna een afdaling van ca. 120 meter door een eucalyptusbos. De afdaling is steil en het pad is soms erg modderig en glad. Het is goed uitkijken. Het gaat goed. We komen heelhuids beneden.

In Soto de Baico kunnen we koffie drinken en wat eten.

Het is dan nog ca. 9,5 kilometer naar El Pito, onze overnachtingsplaats.

De klim en afdaling naar Muros de Nalon is erg vermoeiend.

Misschien komt het door de koffie en het eten. We zijn blij, dat we in Muros de Nalon op een bank kunnen rusten.

We kopen hier ansichtkaarten om te versturen, maar postzegels zijn niet verkrijgbaar.

Als we uitgerust zijn gaan we verder. Het is nog 5 kilometer naar El Pito.

Het is klimmen en dalen over een graspad met karrenspoor.

Als we een bos uit komen, lopen we over de weg naar El Pito.
In de verte zien we de kerk al staan.

Jef en ik gaan ons dagboek schrijven en daarna de ansichtkaarten.

Om 18.00 uur lopen we weer naar de tienda en doen de boodschappen.

Om 19.00 uur zijn we terug en gaan de route van morgen voorbereiden.

We gaan weer vroeg naar bed. Zolang we in Spanje zijn, heb ik het 's avonds nog niet donker gezien.

=====

Om ca. 14.00 uur lopen we het dorp in, dat groter is dan ik dacht.

De overnachting heb ik gisteren gereserveerd. Het is een mooi hostel. Het ziet er perfect uit. Jef en ik hebben een twee persoonskamer.

Na het douchen gaan we naar een restaurant om een menu del dia te eten. Kosten € 10, - p.p.

Daarna gaan we naar een tienda (buurtwinkeltje) om de boodschappen te doen. Deze is nu gesloten en gaat om 17.00 uur weer open.

In dit dorp staat een paleis. Het paleis wordt het Versailles van El Pito genoemd.

Het is een mooi paleis met mooie tuinen, maar het is geen Versailles.

Dag 20: dinsdag 20 mei 2012. El Pito – Santa Marina: 25 km.

We kunnen in dit hostel ook het ontbijt gebruiken. Om 7.00 uur zijn we vertrokken. Buiten het dorp gaan we meteen van de weg. Het is een pad onder de eucalyptusbomen.

We komen terug op de weg. Net voor Rillayo moeten we de alternatieve route over de N634a gaan volgen. We volgen de pijlen en komen op een zandpad. De alternatieve route moeten we volgen vanwege werkzaamheden voor de aanleg van nieuwe wegen en viaducten over valleien. Ik zie wel 3 grote, nieuwe bruggen over valleien.

We blijven over asfalt lopen tot Soto de Luina. Als we in Soto zijn, drinken we in een bar eerst koffie. We lopen door het dorp en vragen naar een postkantoor om postzegels te kopen. Bij een albergue is een postkantoor. We kopen hier postzegels en de kaarten worden hier gepost. De hakken van mijn schoenen zijn weer aan reparatie toe. Ze zijn aan de achterkant weer helemaal afgesleten en zouden nodig vervangen moeten worden. Jef heeft hetzelfde probleem, zo niet erger.

Ik vraag aan mensen of in dit dorp een zapatero is. Dit blijkt niet het geval te zijn. Dan zullen we het nog een keer vragen in de volgende plaats of verder.

Het is intussen 20 graden geworden. De zon schijnt volop.

We lopen richting Santa Marina.

Als we in Albuerna aankomen, volgen we niet de N634, zoals het boek aangeeft. We hebben even genoeg van asfalt.

We komen buiten het dorp en vragen aan een boer of dit de Camino de Santiago is. Hij bevestigt dit, maar hij zegt wel een paar keer: “male, male”. Wat betekent “heel slecht”.

We ondervinden dit ook. Steile klimmen en afdalingen met zeer slechte paden, zonder aanwijzingen. We besluiten maar terug te lopen. Hier komen we niet uit.

Even later zien we dezelfde boer weer. Hij schudt zijn hoofd en wijst ons de weg terug.

Dan zijn we weer snel op het asfalt.

We lopen nu naar Novellana. Hier drinken we wat in een bar. Als we binnen zitten, passeert hier de Fransman, waar we gisteren mee gesproken hebben.

Om ca. 12.15 uur verlaten we Novellana. Het gaat weer over de weg verder. Het daalt nu flink. Het is nu nog 5 kilometer naar Santa Marina.

We passeren 2 pelgrims uit Duitsland.

Om ca. 13.30 uur arriveren we in Santa Marina. Het is een dorp zo groot als een postzegel.

Het pension Prada is snel gevonden. We moeten ons melden in de bar en een vriendelijke vrouw brengt ons naar het pension. Het is een mooi gebouw, geschilderd in een felle kleur.

Het zijn nette kamers. Wij hebben een twee persoonskamer voor € 20, - Onbegrijpelijk zo goedkoop. De zon schijnt volop. Alles wordt gewassen en te droge gehangen. Dat moet lukken vandaag. We gaan een menu del dia eten. Om 15.30 uur zijn we hiermee klaar.

Daarna dagboek schrijven en wat lummelen.

Om 19.00 uur gaan we weer naar de bar. We drinken een pils en brandy en om 20.00 uur gaan we terug naar onze albergue.

Er is nog een Spaans echtpaar aangekomen.

We liggen op tijd in bed.

=====

Dag 21: woensdag 23 mei 2012. Santa Marina – Almuna/Luarca: 26 km.

Om 7.00 uur zijn we weer bij de bar. Even later opent de eigenaar de deur en schenkt koffie. We nemen een ontbijtje, bestaande uit stokbrood en jam. We nemen ook brood mee voor onderweg.

De eigenaresse was gisteren erg aardig en haar man is dit eveneens.

De vrouw zei gisteren, dat het vandaag veel asfalt zou worden. We hebben de naam Camino del Norte gewijzigd in Camino Carretera.

We vinden, dat de route minder interessant is sinds de splitsing met de Camino Primitivo. Het is veel meer asfalt geworden.

We vertrekken om 7.30 uur.

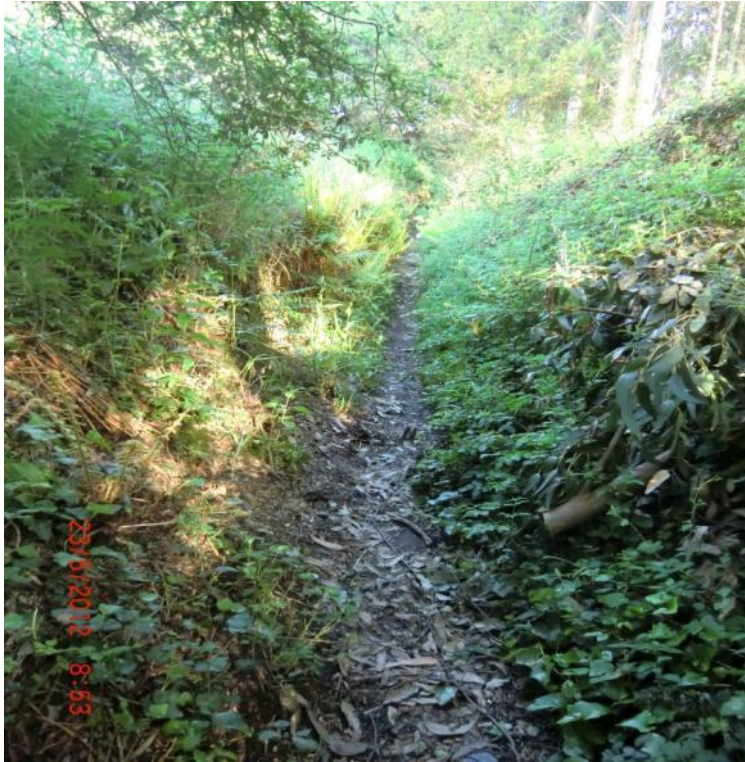
Na Ballota verlaten we het asfalt. Het wordt een zandpad, dat flink daalt en steeds slechter wordt.

We komen weer uit bij de zee en moeten meteen weer klimmen. De paden zijn erg smal en naast het pad staan veel brandnetels en we moeten door lang, nat gras.

We komen uit bij een stationnetje Tablizo. Vanaf hier moeten we verder over slechte paden en weer flink klauteren. We komen bij de zee en klimmen verder.

Ik heb door het natte gras en de modderige paden natte voeten gekregen.

Na een uur flink klimmen en dalen zijn we op de N634. We hebben een pittig ommetje gemaakt om later weer terug op de N634 te komen. Het was zwaar, maar ik heb wel genoten van de klauterpartij. We zijn nog 4 kilometer vóór Cadavedo.

Om 10.00 uur zijn we in Cadavedo. Aan het eind van het dorp drinken we koffie met een broodje.

We lopen langs Villademoros. We verlaten weer de weg en vervolgen een weg tussen de weilanden. Het is mooi hier te wandelen. Er is praktisch geen verkeer en zo nu en dan lopen koeien in de wei.

Het is erg warm geworden. Ik denk, dat het ca. 25 graden is.

We verlaten de weg en komen in een eucalyptusbos, dat bij deze warmte

heerlijk ruikt.

In het begin is het een mooi pad, maar later wordt het modderig. Het is vermoeiend.

We komen weer op een weg.

Na Queruas gaan we een eucalyptusbos in en komen in Canero.

In het boek staat, dat hier omleidingen zijn vanwege werkzaamheden. We zien geen werkzaamheden en nemen steeds de meest voor de hand liggende route.

We lopen langs het dorp Canego. Hier gaan we weer klimmen en na 15 minuten zijn we weer op de weg.

Bij een bar nemen we een ijsje. Het is hard werken.

Als we de rivier Esva zijn over gestoken, gaan we aan de oever wat eten. Het is hier erg warm.

Als we bij het plaatsje Coroyas komen, is het nog ca. 6 kilometer naar Luarca.

We gaan verder over de N634 richting Luarca. Regelmatig gaan we van de weg en lopen over rustige paden.

Langs de N634 lopen is niet ongevaarlijk. Er zijn geen vluchtstroken en er wordt hard gereden.

Om ca. 13.00 uur lopen we de plaats Almuna in. Het is een langgerekt dorp. Dus moeten we nog even lopen, vooraleer we linksaf gaan naar de herberg.

Om ca. 13.30 uur zijn we in de herberg. We zijn de eersten. De buitenzijde is felblauw gekleurd.

Na het inschrijven vraag ik de hospitaleros of hier een zapatero is. Hij zegt, dat in Luarca een schoenmaker is, die om 16.00 uur weer open is. Dan hebben we nog royaal de tijd om te douchen en kleren te wassen.

De hospitaleros wil wel een taxi bellen.

Om 15.30 uur arriveert de taxi. We worden voor de deur van de zapatero afgezet.

Onze schoenen kunnen om 18.00 uur klaar zijn.

Tussen 16.00 en 18.00 uur gaan we eten. Daarna lopen we langs de mooie haven, waar vissers terug komen van de vangst en de boten gelost worden.

We kijken even in de hal, waar de vis gesorteerd en gewogen wordt en in de koeling wordt gezet.

Om 18.00 uur zijn we weer bij de schoenmaker. De schoenen zijn klaar. We krijgen nu geen garantie tot Santiago. We maken een foto van de schoenmaker met de schoenen.

Ik bel de taxi. Ik heb mijn schoenen nog niet vastgebonden of hij is er al.

Na terugkomst in de herberg, gaan we dagboek schrijven.

Om 19.30 uur zijn we klaar. Het is buiten nog steeds erg warm.

Er zijn intussen wel 10 fietsers en nog een paar wandelaars aangekomen.

Om ca. 20.30 uur gaan we naar bed. Slapen lukt niet zo best.

=====

Dag 22: 24 mei 2012. Almuna – La Caridad: 31 km

Gisteravond werd om 10.00 uur het licht uit gedaan.

Meestal gaan de Spanjaarden laat eten en bij terugkomst moeten ze zich behelpen met zaklampen.

Tegen 23.00 uur komen een aantal Spanjaarden terug van de maaltijd.

Ook een Spaans echtpaar, dat we gisteren ook getroffen hebben in Santa Marina, komt laat binnen.

Plotseling hoor ik een grote herrie en een klap. Het gaat om het Spaanse echtpaar. Meteen gaan zaklampen en het grote licht aan. Iedereen is wakker geschrokken.

De Spaanse man, die boven slaapt, is met het trapje achterover geslagen en ligt kreunend van de pijn op de vloer. Iedereen staat om hem heen. Hij gaat heel erg tekeer en blijft liggen.

Er wordt een taxi gebeld om hem naar het ziekenhuis te brengen.

Intussen is hij gaan zitten, maar hij heeft heel veel pijn.

De taxi komt snel en de man en vrouw vertrekken met alle spullen, die ze bij zich hebben.

Ze zijn niet van plan nog terug te komen. Zoals de man eruit zag, is dat waarschijnlijk ook niet mogelijk.

Toen ik de klap hoorde, schrok ik heel erg. Ik dacht eerst, dat Jef uit het bovenbed was gevallen of het bed was ingestort.

Door deze toestand val ik pas laat in slaap.

Ondanks de weinige slaap sta ik om 6.00 uur op. Jef zit al aangekleed in de keuken te eten. We eten geroosterd brood met jam. De hospitaleros brengt koffie.

Om 6.45 uur vertrekken we. Het is buiten erg mistig. De temperatuur is goed.

We lopen naar Lueca. Het is ca. 2 kilometer.

Lueca is een mooi stadje met bebouwing op verschillende niveaus met een vissers- en jachthaven.

Vandaag is daar door de mist weinig van te zien. Dat hebben we gisteren al gezien.

We lopen door de stad. Het is in de stad al klimmen.

Na Lueca steken we de N634 over, de weg, die ons al bijna vanaf het begin van de tocht achtervolgt. We komen uit bij een hotel met bar, waar we koffie met een broodje nemen.

Na vertrek stuiten we meteen op gewijzigde bewegwijzering door de aanleg van nieuwe wegen, viaducten en bruggen. Bij de aanleg van wegen moeten vaak grote hoogteverschillen overwonnen worden. Naar onze mening is de omleiding van de route ingrijpend. We denken een paar kilometer extra te moeten lopen.

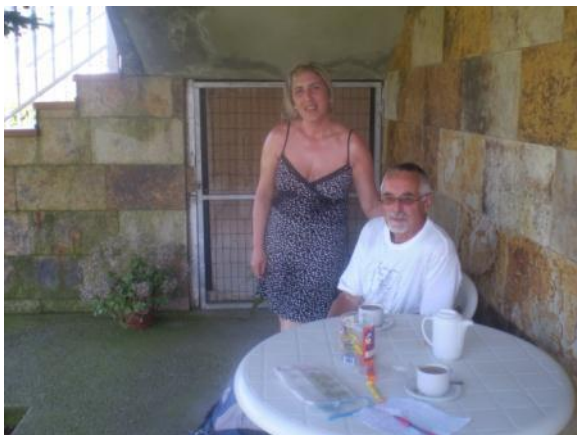

Toch komen we op een pad waar aan de bewegwijzering te zien is, dat deze omleiding al enige tijd bestaat.

We komen in de plaats Villapedre. Hier staat een Romaanse Santiagokerk. De kerk is gesloten. De mooie dingen, die in het boek zijn beschreven, kunnen we niet bezichtigen.

We lopen naar Pinera over rustige paden tussen weilanden en maïsvelden. De maïs komt net uit de grond.

Na Pinera gaan Jef en ik op een trap zitten van een groot huis en eten brood. De vrouw des huizes komt vragen of we iets willen drinken. Wij willen wel koffie. Ze spreekt alleen Spaans. Ik begrijp, dat ze meerdere keren in Nederland is geweest en noemt een aantal plaatsnamen, zoals Utrecht, Scheveningen, Heerenveen en natuurlijk Amsterdam.

Als we verder gaan, komen we vrij snel in La Colorade.

De volgende plaats is Navia. Het is een vrij grote plaats. Er is nu een grote weekmarkt.

We lopen over een brug over de Ria Navia en door kleine dorpen.

In Jario rusten we even langs een pad in de schaduw. Het is intussen erg warm geworden. Het is zeker 25 graden.

We lopen nu in de buurt van de nieuw aangelegde weg E70. We kunnen van bovenaf het verloop van de nieuwe wegen goed zien. Er zijn veel nieuwe viaducten en nieuwe aansluitende wegen. Het lijkt wel of hier de viaducten niets kosten.

We lopen langs het plaatsje Cartavio. Het is 13.45 uur.

In een wegrestaurant gaan we eten. Door het lopen op asfalt en de hitte zijn we aan rust toe.

De albergue is enkele kilometers verder. Dan kunnen onze voeten rust krijgen.

Om 14.30 uur gaan we verder. Het is dan nog 3,5 kilometer naar La Caridad.

Als we over een modderig, smal pad lopen, maak ik een onverwachte uitglijder en val op mijn rug. Mijn broek en rugtas zijn flink smerig. Ik

baal hier verschrikkelijk van. Jef lacht er ook nog mee.

Na 1,5 kilometer zijn we bij de afslag naar de albergue. We zijn er vrij snel.

Wij zijn de eersten. Het is nu 15.15 uur.

Even later komt nog een Duitse fietsster.

Na het douchen, rugtas schoonmaken en wassen ga ik schrijven. Om 17.30 uur ben ik hiermee klaar.

Er komt ook een Franse fietser. Hij spreekt Engels. Dat komt niet vaak voor, dat een Fransman Engels kan praten.

Jef en ik gaan nog iets drinken in een bar. Jef drinkt vandaag ook een brandy. Dat is het opschrijven waard. Hij vindt brandy nog lekker ook.

Als we terug in de albergue zijn, ga ik een praatje maken met de Duitse

fietsster. Ze vertelt, dat ze niet alleen fietst, maar ook wandelt in Schotland, Engeland en Ierland. Dit jaar gaat ze ook een wandeltocht maken op Groenland en op Kreta. Als ze op Groenland wandelt, heeft ze wel 24 kilogram bagage bij zich. Het lijkt ongeloofwaardig, want ze weegt meer dan 100 kilogram. Als ik haar bekijk, is ze tot veel in staat.

Rond 21.00 uur gaan we slapen.

Later komt er nog een fietser bij. Er zijn dan 5 slapers.

=====

Dag 23: vrijdag 25 mei 2012. La Caridad – Ribadeo: 21 km.

We slapen vandaag een beetje langer, want het is vandaag een korte etappe.
Om 7.30 uur vetrekken we. In La Caridad drinken we koffie en kopen brood.

Er is vandaag regen voorspeld. Het is mistig, maar het ziet er niet regenachtig uit.

Om ca. 9.30 uur klaart het wat op en wordt het helderder.

Tot Porcia lopen we steeds in de buurt van de N634. Na Porcia verlaten we deze weg. Na enige tijd zien we geen markeringen meer. We volgen de route, waarvan we denken dat we weer bij de N634 zullen uitkomen. Dat is niet het geval.

We komen bij een rotonde. Er staan geen plaatsnamen op de borden, waar we heen moeten. Iemand wijst ons een richting, die we gaan volgen. In een dorp vragen we aan iemand de weg naar Brul. Daar moeten we in ieder geval naar toe. De man wijst ons de weg, die we gaan volgen. Verderop vragen we het nogmaals aan een wielrenner. Hij wijst ons ook weer de weg.

Even later komt hij met de auto terug. Hij vraagt of we via een mooie route willen of over de carretera. Wij kiezen voor de mooie route. Hij maakt een tekeningetje hoe we dan moeten lopen.

Even later komt hij nog even langs om te zien of we goed lopen. Het gaat goed.

Om ca. 12.00 uur zijn we in Brul. Hier zien we weer markeringen. We hebben er ca. 1 uur langer over gedaan, dan we dachten.

We volgen de markeringen. Als we in Tol zijn, is het nog 8,5 kilometer naar Ribadeo.

We moeten de AS31 volgen. We lopen naast de verkeersweg. Het is niet zo druk, maar we moeten wel opletten. Het is een tweebaansweg en vrij smal.

We lopen stevig door. In het plaatsje Barres drinken we koffie. Het is dan nog 3 kilometer naar Ribadeo.

We blijven steeds op deze verkeersweg.

Om ca. 14.00 uur bereiken we Figueras. We verlaten de weg en lopen door het dorp naar de brug over de Ria Ribadeo.

De brug is 400 meter lang. We zien Ribadeo vanaf de brug liggen. Het stadje ligt tegen een berg.

Aan de voet van de berg ligt een grote jachthaven met veel plezierboten.

Op de brug verlaten we het provincie Asturië en komen in het provincie Lugo.

Aan het eind van de brug vragen we naar de albergue. De albergue staat een beetje verscholen onder de brug.

Als we er arriveren, is de deur nog gesloten. Er hangt een briefje, waarop staat, dat de sleutel kan worden afgehaald bij het politiebureau. We besluiten eerst maar te gaan eten.

We gaan naar een restaurant aan de jachthaven. We nemen een menu del dia. Kosten € 10, - inclusief een fles heerlijke vino tinto.

Als we naar de albergue lopen, begint het flink te regenen. De albergue is nog steeds gesloten. Een vrouw met hond, die passeert, wijst ons waar de sleutel te vinden is, nl. achter de buitentelefoon.

Als we binnen stappen, zijn we behoorlijk nat.

We zijn de eersten. Na enige tijd komen nog 2 fietsers en 5 wandelaars.

Als ik de verwarming wil aansteken, valt een deel van het electra uit. We kunnen geen koffie zetten en hebben geen verwarming.

Ik ga schrijven en ben daar om 18.00 uur mee klaar. Kleren wassen heeft vandaag, door de regen, geen zin.

Als het droog is, gaan we nog boodschappen doen en drinken onderweg nog een brandy.

Jef hoopt, dat hij door de brandy beter kan slapen.

Om 20.00 uur zijn we terug in de albergue.

Enkele Franse pelgrims willen nog informatie over de route, die wij morgen gaan lopen.

Het is koud in de albergue. We gaan vroeg naar bed en kruipen diep in de slaapzak.

=====

Dag 24: zaterdag 26 mei 2012. Ribadeo – Lourenza: 29 km.

We vertrekken om 6.30 uur. Jef vertelt, dat hij goed heeft geslapen. Hij wil vanavond weer brandy. Het is nog een gedoe om Ribadeo uit te komen zonder bewegwijzering.

Om 7.15 uur hebben we Ribadeo verlaten.

We zien hier het eerste zuiltje met de schelp en de afstand naar Santiago. Op het zuiltje staat, dat het nog 194,041 kilometer is.

De zon komt op en dat geeft mooie lichteffecten met de bergen op de voorgrond.

Vandaag verlaten we de kust en trekken het binnenland in richting Santiago. We hopen over 1 week in Santiago aan te komen.

We gaan op weg naar Vilela. Dat is 7 kilometer.

Het is hier hetzelfde als eerder. Een asfaltweg, waar we regelmatig af gaan en later weer op terug komen. Ook het klimmen en dalen blijft.

Op de weg zijn nagenoeg geen auto's.

Het is een streek met veel gehuchten, waar het lijkt alsof er niemand woont.

Tegen de bergen liggen kleine dorpjes en staan huizen verspreid tegen de hellingen.
 We komen bij het plaatsje Vilela. De plaatselijke bar is niet open. Dus gaan we verder.
 Als we van de weg af moeten, moeten we meestal klimmen of dalen.
 Om ca. 9.00 uur komen we in de plaats Ponte de Arante. Hier nemen we even rust om wat te eten,
 want na deze plaats volgt er een zware klim.

Als we zitten te eten, passeert ons een pelgrim, die we nog niet eerder hebben gezien. Hij groet ons vriendelijk. Het is een Spanjaard.

Als we verder gaan, moeten we vrij snel het asfalt verlaten en gaat het steil omhoog. We moeten nu klimmen van ca. 100 meter naar 450 meter.

Het eerste gedeelte is erg steil. De Spanjaard halen we vrij snel in. We maken een praatje met hem. Hij woont in Jaca en is begonnen in klooster van Montserrat. Dit klooster ligt bij Barcelona en is een bekende bedevaartplaats.

Hij blijft achter, want wij lopen te snel voor hem.

Het eerste gedeelte is het zwaarst, maar het lukt ons wel. Halverwege rusten en eten we wat.

Als we verder gaan, zijn we weer helemaal fit.

Het is erg mooi om hier te lopen over de graspaden onder de eucalyptusbomen.

Als we niet tussen de bomen lopen hebben we mooie uitzichten over de andere bergen en de weilanden.

Als we de top Alto hebben bereikt, gaan we dalen naar Villamartin Pequeno.

Villamartin is een gehucht met een huis. We klimmen weer naar Villamartin Grande.

Onderweg is een boer bezig om rollen hooi in plastic te wikkelen.

Volgens mij gaan er wel 10 lagen plastic

om een rol hooi.

We passeren een horreos in Gallische uitvoering. Hij is kleiner dan de horreos, die we eerder gezien hebben

We dalen naar het gehucht Gordon. Hier passeren we een albergue. Het lijkt me niet leuk te overnachten in een gehucht zonder enige voorziening.

Na Gordon dalen we verder naar San Xusto. We lopen weer tussen de weilanden.
 In San Xusto is een bar. Hier gaan we koffie drinken met een bocadilla. De bocadilla is een half stokbrood met kaas en ham.
 De Spanjaard komt ook langs. Hij bestelt een ½ liter bier met ook een sandwich.
 We lopen verder over een mooi puinpad onder de eucalyptusbomen. Het is genieten. Het is mooi weer en het ruikt heerlijk naar de eucalyptus.
 Verderop zien we in de verte Lourenza liggen. Het is een redelijk groot dorp, waar alle voorzieningen aanwezig zijn.
 In de plaats is het even zoeken naar de albergue. Na een paar keer vragen, zijn we om 13.45 uur bij de albergue. We zijn weer de eersten.
 Als we de was hebben opgehangen, begint het flink te regenen. We halen de spullen snel binnen.
 We gaan eten in het centrum. 2 Franse pelgrims, die gisteren in de dezelfde herberg waren dan wij, zijn ook gearriveerd en komen hier ook eten.
 In Lourenza is het Benedictijnenklooster van San Salvador. Het is een groot complex in Barokstijl. De graaf Osorio schonk 33 slaapplaatsen, waarvan 12 voor de armen en 21 voor de pelgrims. Dit gebeurde in de 14^e eeuw. De gevel doet denken aan de Cathedraal in Santiago.
 Beide kerken zijn ontworpen door dezelfde architect. Het complex is nu niet te bezoeken.

Als we terug naar de albergue lopen, schijnt de zon volop en de was kan weer naar buiten.
 Ik ga schrijven. Om 17.00 uur doen we nog de boodschappen en drinken onderweg nog wat.
 We kijken even naar de voetbalwedstrijd Spanje tegen Servië.
 In de bar komt ook de vrouw uit Praag. Ze heet Irvana. Zij was gisteren ook in de albergue in Ribadeo.
 Ze vertelt, dat ze na de start in Irun al snel haar wandelmaatje had verloren. Hoe en waarom is me niet duidelijk geworden. Ze spreekt zeer gebrekkig Engels, maar wel goed Spaans.
 Om 20.30 uur zijn we terug in de albergue.
 We halen de was binnen en gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 25: zondag 27 mei 2012. Lourenza – Gortan: 24 km.

Het is vandaag eerste pinksterdag. Als we om 6.45 uur vertrekken is het stil op straat. Na 100 meter moeten we van de weg af en is het meteen weer klimmen. Het is elke dag hetzelfde. We moeten 200 meter klimmen naar de plaats Arroxo. We hebben onze stokken hard nodig om vooruit te komen.

Het klimmen is ongeveer over een afstand van 2 kilometer. Dat betekent, dat het een helling is van 10%. Het mooie pad en het mooie uitzicht maken veel goed.

We komen in het gehucht Arroxo. Hier loopt het pad onder een horreos door. We dalen naar Mondonedo.

Om 8.30 uur komen we in Mondonedo. Dan hebben we 7 kilometer afgelegd.

De meeste bars zijn gesloten. Tegenover de Cathedraal van Santa Maria is een bar open. De bar heet "de Pellegrino". We krijgen hier een stempel op onze credential.

Om 9.15 uur verlaten we Mondonedo.

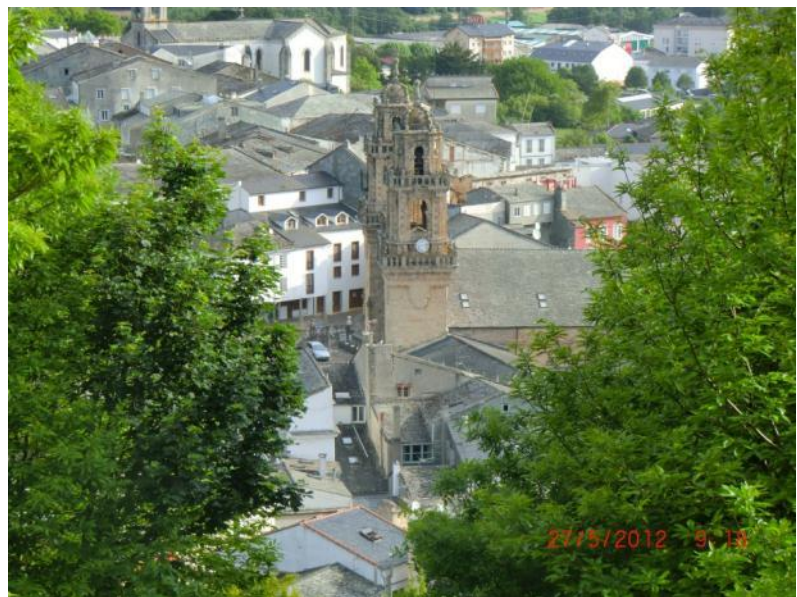
We lopen over een asfaltweg, die loopt naar het hoogste punt voor vandaag. Het is ca. 500 meter stijgen over een afstand van ca. 12 kilometer.

Als we klimmen, hebben we soms een mooi uitzicht over Mondonedo.

We passeren een verkeersbord. De automobilisten worden geattendeerd op pelgrims, die op de weg lopen.

Het is steeds klimmen met soms een stukje vlak.

Als we beschut lopen tussen de bomen en in de zon, is het heerlijk. Als we niet beschut lopen voelen we een harde, koude wind.

We passeren de vrouw uit Praag en even verderop een Duits echtpaar, dat we nog niet eerder zagen.

Het is vandaag hard werken.

Na ca. 16 kilometer komen we in Lousada. Het is een dorp, waar ik nog niet begraven wil worden. Het zijn meest oude huizen, waarvan de meesten leeg staan en verpauperd zijn. Er lopen veel loslopende, blaffende honden

Een oude vrouw is met een riek en kruitwagen een stal aan het uitmesten. Dit gebeurt op eerste pinksterdag. Het ziet er allemaal erg triest uit.

Toch zijn de mensen, die we zien, erg vriendelijk.

Net voorbij het dorp gaan we op wat blokken zitten om te eten.

Als we even zitten, komt de Irvana uit Praag langs. Ze blijft even met ons praten en maakt wat foto's. Ze vertelt, dat haar rugtas 15 kilogram weegt. Dat is wel te zien, want ze draagt haar rugtas als een zware last. Ze vindt hem ook zwaar. Ze kreunt, als ze haar rugtas weer op haar rug neemt. We gaan verder om 11.30 uur. We verlaten het asfalt en gaan verder over een puinweg. We passeren een oud VW-busje, dat hier waarschijnlijk jaren geleden is achtergelaten. Jef zou dit busje wel willen om om te bouwen tot camper.

We hebben erg mooie panorama's, maar het blijft klimmen.

We passeren een eenvoudig kapelletje. Het staat hier een beetje verlaten op de

hoogvlakte. In september zijn hier processies, waar mensen uit de gehele regio naar toe komen.

We komen bij een nieuwe weg met viaducten. In de wanden van de viaducten zijn afbeeldingen van schelpen opgenomen, die later als markering dienst zullen doen.

Voorbij het viaduct is een omleiding van de Camino. De omleiding is goed aangegeven met speciale borden. Ik weet niet of we door deze omleiding extra kilometers moeten afleggen.

Een Poolse jongeman loopt een stuk met ons mee. Hij wil verder lopen dan Gortan. Hij spreekt goed Engels en Spaans. Hij vertelt, dat hij een paar jaar in Spanje heeft gewoond.

Het laatste gedeelte is langzaam dalen naar Gortan. We zien Gortan liggen, maar we draaien er omheen.

Om ca. 13.00 uur arriveren we in Gortan. In het dorp is de albergue snel gevonden. Het is een gloednieuwe albergue. Het ziet er schoon en nieuw uit.

We worden ontvangen door een hospitaleros. Het is een erg aardige man.

Na het douchen en wassen gaan we eten. De meeste bars zijn gesloten wegens eerste Pinksterdag.

In het volgende plaatsje Arabin (op ca. 500 meter) kunnen we eten.

We eten in een grote zaal. De zaal zit bijna vol met gasten. We nemen een menu de dia van € 10, -.

Om 16.15 uur zijn we terug in de albergue.

Gontan heeft de grootste markt uit de regio. In november worden hier agrarische producten verhandeld. Er zijn ook kleine markten op de 1^e en 3^e zaterdag van de maand. Er zijn nu ca. 8 pelgrims, waaronder de Irvana uit Praag. De meeste anderen hebben we eerder gezien.

Ik ga schrijven, waar ik om ca. 17.30 uur mee klaar ben.

Om 18.00 uur gaan we in een bar wat drinken. We drinken brandy, het slaapmiddel voor Jef.

We gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 26: maandag 28 mei 2012. Gortan – Vilalba: 21 km.

We vertrekken om 7.30 uur op weg naar Abadin.

Er zijn geen winkels open. We hebben nog wat brood van enkele dagen geleden.

Het is tweede pinksterdag vandaag. Het is een vrij vlakke route vandaag. Weinig klimwerk.

Na Abadin lopen we naar Martinan.

Eerst lopen we een stukje over de weg, maar al snel gaan we van de weg. We lopen over rustige paden met aan beide zijden graan of grasland. Er lopen hier meer koeien in de wei dan eerder.

De zon schijnt volop. Het wordt een zonnige dag.

We moeten een omweg maken, vanwege werkzaamheden aan wegen. We zien niets van de werkzaamheden.

In het plaatsje Martinan staan de huizen verspreid. Volgens het boek zouden hier wat voorzieningen zijn, maar wij zien geen bar of winkel. Dus geen koffie of brood.

Dan maar op weg naar Goiriz. We kruisen weer zo nu en dan de N634. Op deze weg zien we een bord, waarop staat, dat het met de auto nog 93 kilometer is naar Santiago.

We zien hier regelmatig kruisbeelden langs de weg met aan beide zijden een afbeelding.

In Ponte Vella passeren we een mooie oude granieten brug. Het is een brug met 3 bogen.

Van Martinan naar Goiriz is het ca. 8 kilometer.

We lopen vandaag vaak over mooie brede zandpaden.

We passeren elke 250 meter een zuiltje met de afstand naar Santiago. Nu is het nog 129,680

kilometer. Heel vaak zijn de koperen plaatjes door souvenirjagers verwijderd en meegenomen.

In Goiriz is een bar-tabac. Hier kunnen we koffie drinken en brood kopen. Het is nu ca. 11.00 uur.

Net buiten Goiriz komen we langs een kerkhof. Het is een neogotisch kerkhof, die veel voorkomen in deze streek. De siertorentjes, die boven de buitenmuur uitkomen, vormen een sierlijk tafereel.

In een weiland lopen 6 koeien, waarvan er 4 een plank voor de kop hebben. Ik denk, dat dit gebeurt, omdat de koeien anders uit de wei breken. Ik vind dit niet erg diervriendelijk.

Het wordt steeds warmer.

Om 11.45 uur arriveren we bij de albergue in Vilalba. De hospitalera is nog aan het schoonmaken.

We worden pas gewenst om 13.00 uur. De vrouw is niet bepaald vriendelijk. Dit is wel anders dan in de vorige albergue.

We gaan maar koffie drinken in de nabijgelegen bar. Als we terug komen is ook een Fransman gearriveerd.

Om 13.00 uur kunnen we inschrijven.

Na douchen en wassen gaan we eten in de bar.

Later gaan we de route verkennen voor morgen, want we willen vroeg weg.

Op de terugweg doen we nog wat boodschappen en drinken weer een borrel in de bar.

=====

Dag 27: dinsdag 29 mei 2012. Vilalba – Miraz: 34 km.

Vandaag lopen we 1,5 etappe, omdat het 2^e deel van de volgende etappe zwaar is vanwege het vele klimwerk.

Om 6.00 uur vertrekken we.

In de stad passeren we een bar, die al open is. We drinken hier koffie. Als we verder gaan, is het licht.

Om 7.15 uur hebben we Vilalba verlaten en lopen via een oude brug over de rivier Trimaz het buitengebied in.

We passeren veel bouwvallen van boerderijen en woningen, maar de omgeving is mooi door begroeiingen naast de goed beloopbare paden.

Om de paar honderd meter staan nog steeds de zuiltjes met de afstanden naar Santiago.

Voor Alba is er weer een mooi neogotisch kerkhof. Met graven en heel veel urnen in de wanden. Doordat we teveel met de graafplaats bezig zijn, lopen we verkeerd. Na een paar honderd meter hebben we het in de gaten, lopen terug en nemen de juiste richting. We lopen door een mooi gebied. In de boerderijen horen we soms het geluid van melkmachines. De stallen zijn over het algemeen niet fraai, maar de melkruimtes hebben wel betegelde wanden. Bij het plaatsje Insua komen we op een verkeersweg. We besluiten deze tot Baamonde te volgen. De weg is ca. 8 kilometer lang. Het scheelt een paar kilometer. Het is intussen erg mistig geworden en het is koud. Om ca. 10.00 uur zijn we in Baamonde. We nemen in een bar koffie met een croissant. In een supermarkt halen we brood en daarna verlaten we Baamonde via de snelweg.

Er is praktisch geen verkeer op de weg. Na ca. 3,5 kilometer verlaten we de weg en lopen over een breed pad het bos in. We komen uit bij de kapel van San Alberta. De mooie kapel kan ik niet fotograferen vanwege de korte afstand. Het kruisbeeld kan ik wel fotograferen. Het is ontzettend mooi om hier te lopen.

We komen een boer tegen met een muilezel voor een kar. Hij wil graag voor ons poseren. Zijn buurman komt er ook bij staan. Er staan ook hier veel bouwvallen van huizen. Het gebeurt ook wel, dat sommige bouwvallen bewoond worden. Bij een boerderij zien we een ezel voor een kar staan. Hij staat los en blijft toch op zijn plaats staan.

We komen in het plaatsje Santa Leocardia. Hier zien de meeste huizen er goed uit. Hier staan ook veel horreos. Vaak zijn ze mooi geschilderd, soms in de mooiste kleuren. In dit dorp staat een stalletje langs de weg met souvenirs. Als we aankomen lopen, begint een hond te blaffen. Dit is het sein voor de vrouw om naar het stalletje te lopen. We kopen niets en lopen door.

Het is nog 7,5 kilometer naar Miraz. Het is nu ca. 13.00 uur.

We lopen langs een huis met een ommuurde tuin. Er wordt harde muziek gedraaid. We lopen het openstaande hek binnen en een man komt naar ons toe. Hij laat zijn atelier zien. Hij is beeldhouwer en maakt op granieten stenen afbeeldingen. Hij geeft ons ook een stempel met zegel.

Hij wil ons wel iets verkopen., maar zijn prijzen zijn erg hoog. Dus we kopen niets.

We lopen over een asfaltweg naar Xeixon. In een bar drinken we een koude cola.

We verlaten het asfalt en lopen door het buitengebied naar Miraz.

Als we in Miraz aankomen, hebben we de albergue snel gevonden. Het is een albergue van het Engelse genootschap van St. James.

We arriveren er om 14.15 uur. De Praagse vrouw is al gearriveerd. Het verbaast ons wel. Ze vertelt, dat ze de eerste 20 kilometer met de bus is gegaan.

Om 14.45 uur gaat de herberg open. We worden ontvangen door 2 vriendelijke Engelse hospitaleros. Na het douchen eten we stokbrood met kaas. Om 17.15 uur ben ik klaar met schrijven. Jef en ik gaan naar een nabij gelegen bar om brood te halen. Ze hebben geen brood. We laten 2 bocadilla 's inpakken voor morgen. Dan hoeven we morgen geen honger te lijden. Terwijl wij iets drinken, wordt er gekaart aan een tafeltjes naast ons. Het gaat met veel emotie gepaard. Er wordt geschreeuwd en met de vuist op tafel geslagen. Het lijkt heel erg. Als iedereen is uitgeraasd, begint men weer aan een volgend spelletje. Tegen 19.00 uur zijn we weer in de albergue. Jef gaat pasta maken. Jef maakt eerst een heerlijke soep uit een pakje.

Als Jef wil beginnen met de pasta, zijn ook 2 Duitse vrouwen bezig met pasta. Zij hebben veel teveel gekookt en stellen voor, dat wij met hen eten. Wij hebben nog worst. Het is best gezellig. Het ene meisje is Kroatische en heet Helena en de andere is een Servische en heet Tamara. Ze wonen beiden in Frankfurt. Ze werken bij hetzelfde bedrijf. Na het eten zet Jef ook nog koffie. Jef en ik gaan in de bar nog wat drinken. De

mensen zitten nog steeds te kaarten. Het gaat nog met het nodige lawaai. Wij doen ook mee en slaan ook een paar keer met de vuist op tafel. Ik vraag of ik een foto van hen mag maken. Dat vinden ze wel leuk. Een mannetje doet alsof hij ook een foto van ons maakt met zijn oud mobieltje. Om ca. 21.30 uur gaan we naar bed.

Dag 28: woensdag 30 mei 2012. Miraz – Sobrado dos Monxes: 26 km.

Om 6.00 uur staan we op. In de eetzaal zijn de tafels gedekt voor ons ontbijt.

Om 6.45 uur vertrekken we.

De weersvoorspellingen zijn goed. Het is nu bewolkt, maar dat is bijna elke morgen. Dan begint meestal om ca. 10.00 uur de zon te schijnen.

Na het verlaten van Miraz lopen we door een mooi heidegebied, waarvan de heide volop in bloei staat.

We lopen over een breed zandpad.
Het is hier heerlijk wandelen 's morgensvroeg. Geen andere mensen, een mooie natuur en volop zingende vogels.
Het klimmen is weer begonnen.
We komen op een asfaltweg. Er rijden geen auto's. Deze weg is helemaal voor ons alleen.
Om 8.45 uur zijn we in het gehucht Roxica.
Bij een boerderij staat een bord, dat je hier koffie kunt drinken. Als we het erf

oplopen, komt een vrouw ons tegemoet.

We vragen om koffie. Op een bank eten we een sandwich. De vrouw zegt, dat we in de keuken moeten komen zitten.

We komen in een grote eetkeuken terecht. Midden in de ruimte staat een hele grote granieten tafel met in het midden van de tafel een grote kookplaat.

Aan de kop van de ruimte staat de aanrecht.

De vrouw is bezig met kaas maken. Ze laat zien in welk stadium de bereiding is.

Ze maakt een soepkom met brood en suiker en doet er melk bij. Wij denken, dat dit misschien voor de hond is. Even later komt de boer binnen en eet de soepkom leeg.

Om 9.15 uur gaan we verder. Ik kijk nog even in de openstaande koeienstal. Er staan zeker 40 koeien. Dit moet een grote boer zijn in deze streek.

Het plaatsje Roxica loopt over in het plaatsje Cabana.

In Cabana lopen we even over een graspad om later weer op de weg terug te komen.
Het is nu weer flink klimmen. We klimmen vandaag weer 500 meter en bereiken het hoogste punt van deze Camino.
Om 10.30 uur passeren we de grens van de provincies Lugo en A Coruna.

Er staan hier veel mooie bloeiende bloemen langs de kant van de weg. De vogels laten zich flink horen en de zon schijnt volop.

We lopen over een rustige weg naar Meson. We vragen ons bijna af waar deze wegen voor dienen, als ze bijna niet gebruikt worden.

In Meson drinken we koffie. Er zijn in dit gehucht zelfs 2 bars.

We gaan verder over een zandpad. In de verte zien we de torens van het klooster in Sobrado, waar we zullen overnachten.

We passeren een boerderij, waar we binnen kunnen kijken. Het is binnen een grote puinhoop.

Het laatste gedeelte naar Sobrado dalen we weer.

We komen aan de rand van Sobrado, onze overnachtingsplaats.

De hellingen en bergjes van vandaag, zoals in het boek vermeld, zijn voor ons geen probleem geweest. We kunnen nog zeker 10 jaar mee.

Als we het dorp in lopen, passeren we nog een mooie horreos.

Het klooster staat midden in het dorp. Het heeft 2 enorme torens. Het klooster is het Cistercienserklooster van Santa Maria de Sobrado.

We worden ontvangen door een pater, die ons inschrijft. In het winkeltje koopt Jef twee shirts en ik een met afbeeldingen van Santiago.

Een andere man brengt ons naar de vroegere paardenstallen, waar we zullen slapen. Het ziet er erg netjes uit. De schoenen moeten buiten onder een afdakje gezet worden.

Na de werkzaamheden maken Jef en ik een rondje door het gedeelte van het klooster, dat vrij toegankelijk is.

Op de torens groeit gras en op horizontale vlakken zelfs boompjes. Het lijkt mij niet goed voor het metselwerk.

Daarna ga ik schrijven. Om 15.30 uur ben ik hiermee klaar.

We lopen het dorp in en drinken wat in restaurant Real. We kunnen hier een dagmenu gebruiken.

Op de terugweg is de supermercado al open. We nemen meteen de boodschappen mee.

Om 19.00 uur zijn de Vespers in de kapel van het klooster. Wij gaan er heen. Het duurt ca. 45 minuten. De paters, ca. 20 man, zitten in een kring. Er wordt gezongen en gebeden.

Na de vespers gaan we met de meeste pelgrims wat drinken in een nabij gelegen bar. De dames uit Duitsland zijn er ook bij en een zestal Spaanse fietsers.

De hospitaleros blijkt een ongelikte beer te zijn. Na enkele drankjes maakt hij de meest schunnige opmerkingen naar de dames. Wij zijn blij, als hij vertrokken is. Hij gaat met de Spaanse fietsers nog ergens anders heen.

Wij blijven nog even met dames praten op het terras.

Het weer is zeer aangenaam. Het is ca. 23 graden.

Om 21.30 uur gaan we terug naar het klooster en gaan meteen naar bed.

=====

Dag 29: donderdag 31 mei 2012. Sobrado – Arazua: 23 km.

We ontbijten in de kantine. Deze kantine was vroeger een paardenstal. Het is nog te zien aan de voerbakken in de wand, die intact zijn gebleven.

Om 6.45 uur vertrekken we. Buiten het klooster kunnen we de route vervolgen.

De Fransman uit Arles vertrekt gelijk met ons. Hij heeft gisteren al afscheid genomen, want hij loopt verder dan wij. Hij passeert ons en volgt niet de route, maar blijft op de weg lopen. Wij volgen de route met de pijlen.

We lopen tussen landerijen met weilanden en maïs. Er staan hier vrij veel koeienstallen, iets minder modern als in Nederland

We lopen door het gehucht Castro. Het is niet bijzonder. Een paar al dan niet leegstaande boerderijen en huizen.

We lopen door een bos met mooie rechte paden met aan beide zijden hoge eucalyptusbomen.
Het is vanmorgen weer bewolkt. Er is geen zon te zien.

De rust is na vandaag voorbij. In Arzua zullen weer veel pelgrims zijn, die morgen naar Santiago lopen.

In Corredoiras drinken we koffie. Op tv zien we, dat Nederland de oefenwedstrijd tegen Slowakije met 2-0 heeft gewonnen.

We lopen verder over een verkeersweg.

Net na Boimil gaan we van de weg af en lopen het dorp door. We zien even geen markeringen. We twijfelen of we goed lopen, maar de markeringen komen na enige tijd weer terug.

We komen op een splitsing van de route. De ene route gaat naar Arzua en de andere naar O'Pino. Wij volgen de route naar Arzua.

Tot Trapa lopen we over asfalt, weer met weinig verkeer op de weg.

We lopen weer door een agrarisch landschap.

De route is vandaag tot ca. 20 kilometer licht dalend. Daarna moeten we de laatste kilometers klimmen tot Arazua.

Om 10.30 uur schijnt de zon volop. Het is windstil. Door de warmte is het lopen op asfalt ook niet zo prettig.

We passeren een bos met jonge aanplant van eucalyptus. Ik haal er enkele blaadjes af om in mijn boek te leggen. We lopen verder over asfalt en het wordt steeds warmer.

We kruisen de weg AC234 en passeren het gehucht Trapa. We lopen richting Arzua. Het is nog 5 kilometer.

Het dalen is voorbij en het wordt weer klimmen.

We vragen ons af hoe het zal zijn, als we in Arzua ook pelgrims gaan zien van de Camino Frances. Gaan we de overgang van rust naar de grote drukte en grote albergues als een invasie of

zelfs een tsunami ervaren? We zullen wel zien.

Na een pittige klim en kleine daling arriveren we om ca. 11.30 uur in Arzua. Het is intussen erg heet geworden.

De albergue ligt aan de route en gaat om 13.00 uur open. Er staan nu al ca. 10 rugzakken bij de ingang. De eigenaars van de rugtassen zitten in de schaduw of op een terras.

Er komen steeds meer rugtassen bij. Er passeren ook pelgrims, die doorlopen naar een volgende albergue of ander dorp.

Om 13.00 uur gaat de albergue open. Er staan nu zeker 25 rugzakken bij de ingang.

We slapen op een zaal met ca. 20 stapelbedden. Jef en ik slapen beneden.

Ik ben een van de eersten, die onder de douche gaat. Jef blijft intussen bij onze spullen. Na mij is er een rij wachtenden.

Als de was ophangt, gaan Jef en ik de stad in. Het is nu verschrikkelijk heet. We nemen een ijsje.

Om 14.30 uur passeert de Fransman uit Arles. Hij vertrok voor ons en komt hier nu voorbij. Wij zijn hier al sinds 11.30 uur. Waar is hij toch geweest?

Als we terug zijn, gaan we schrijven. Om 16.00 uur ben ik hiermee klaar.

We gaan boodschappen doen. Het lijkt in de stad wel 40 graden.

In de supermercado zijn ook de 2 Duitse vrouwen. Ze klagen over de hitte van vandaag.

In de bar tegenover de albergue gaan we eten. Terwijl wij daar zitten blijven pelgrims passeren.

Als we terug in de albergue komen hangt, er bord aan de toegangsdeur "completo".

We spreken nog een Fransman, die we eerder zagen. Hij heeft de Camino Primitivo heeft gedaan. Hij zegt, dat er op deze route weinig slaapplekken zijn. Hij heeft vaak vooraf een hostel gereserveerd.

Alex uit Roemenië is ook aangekomen. Wij hebben hem voor de laatste keer gezien bij Don Enesto.

's Avonds gaan we nog wat drinken in de bar tegenover de albergue. Achter ons zit een Duitse vrouw.

We praten met haar. Ze woont net over de grens van de Achterhoek en praat redelijk Nederlands. Ze is op 26 april in Saint Jean Pied de Port vertrokken. Ze loopt ze nu ca. 5 weken.

Om 21.00 uur gaan we slapen. Het is verschrikkelijk heet op de zaal. Ik zwem bijna mijn bed uit. Ik zet de balkondeur bij mijn bed open. Dat scheelt, maar het moet niet gaan tochten. Het blijft erg warm.

Buiten is er druk gepraat bij een bar. Ik denk, dat het pelgrims zijn.

Na 24.00 uur wordt het minder. De laatsten komen om 3.00 uur naar bed.

=====

Dag 30: vrijdag 1 juni 2012. Arzua – Monto Gozo: 31 km.

Om 6.10 uur vertrekken we, na een slechte nachtrust. Het is nog donker. De meeste pelgrims vertrekken rond dit tijdstip.

Ik gebruik mijn zaklampje om bij te lichten.

Gisteren hebben we het eerste deel verkend. Dan mag het in het begin niet fout gaan.

Als we uit een eucalytusbos komen, is het intussen licht geworden. Het is zwaar bewolkt.

Om 6.45 uur kan de lamp opgeborgen worden.

terras onder het afdak zitten.

Als we net zitten, begint het erg hard te die na ons komt is doornat. Tijd om een poncho aan te trekken was er niet.

Als het regenen minder wordt, vertrekken wij om de tas en we houden de poncho bij de Het regent nog even, maar na een kwartier is droog.

We passeren kilometerpaal 29,5 kilometer. Dan kilometer lopen naar Monte Gozo.

Het is al behoorlijk warm.

We lopen over mooie rustige paden met veel achter ons.

De markeringen zijn hier goed. We kunnen niet verdwalen, want er lopen vóór en achter ons veel pelgrims. Het lijkt alsof iedereen haast heeft

We passeren een huis, waar op het dak een hop zit. Het is een vogel, die in Nederland niet meer voorkomt.

Na 4 kilometer komen we bij de eerste bar. Het een nieuw, houten gebouwtje met een groot terras. Het ziet er mooi uit.

Wij zijn de eersten. We nemen een koffie met een croissant.

We gaan op het

regenen. Iedereen,

weer. De hoes zit hand.

het weer helemaal

moeten we 24,5

pelgrims voor en

goed herinneren. Ik heb er toen een foto van gemaakt.

Om 9.00 uur komen we op een verkeersweg. We zien Irvana, de vrouw uit Praag. Ze was net voor ons vertrokken. IK denk, dat ze het eerste gedeelte langs de verkeersweg heeft gelopen.

Het is hier hetzelfde als eerder. Dan lopen we even links van de weg dan weer rechts. Steeds over mooie paden. Het is hier erg mooi.

Ik heb hier in 2006 ook gewandeld. Ik kan me niet veel meer herinneren. Ik ga thuis de foto's nog eens bekijken.

We passeren een gedenksteen van een overleden pelgrim in 1993. Dit kan ik me nog

We lopen door de plaats Brea. Op een pad komen we een oude vrouw tegen met een 15 tal schapen. Ze draagt een lange jas en houdt een paraplu voor haar hoofd. Het lijkt alsof ze niet wil, dat haar gezicht gezien wordt. Het regent ook helemaal niet.

Om ca. 9.45 uur lopen we op de verkeersweg naar Santiago. Het is erg rustig. We passeren afstandszuiltje met 21 kilometer. Dus nog 16 kilometer naar Monto Gozo.

Om 10.00 uur is de bewolking verdwenen, de zon schijnt volop en het is erg warm. Jef begint te klagen over de warmte.

We passeren Santa Irene. Het is een albergue, die momenteel verbouwd wordt. De verbouwing zal wel gereed zijn vóór 1 juli, als de volksverhuizing langs trekt.

Om ca. 10.30 uur zijn we bij de afslag naar de albergues in Pedrouzo en Arca. In Pedrouzo heb ik 6 jaar geleden overnacht. We lopen nu door om te overnachten in Monto Gozo.

We passeren een Nederlander uit Ophemert. Hij sliep ook in de albergue in Arzua.

Hij vertelt, dat hij ziek is geweest en vanaf januari is gaan oefenen voor de Camino Frances.

Hij is op 25 april gestart in St. Jean Pied de Port.

Hij wil morgenmiddag aankomen in Santiago, waar zijn vrouw en 2 dochters hem opwachten.

Hij zegt, dat hij in Pedrouso wil overnachten. Dat kan, maar dan moet hij nu terug lopen.

Bij een restaurantje blijft hij achter om wat te eten.

We lopen over mooie brede paden tussen lage beplanting waaronder jonge eucalyptusbomen.

Ik begin me nu toch wel te realiseren, dat het morgen nog 5 kilometer is en dat het dan weer voorbij is. Het is een mooie, soms inspannende tocht geweest. Het heeft onderweg praktisch niet geregend. We zien veel pelgrims. Wat zal het hier in de zomer druk zijn met wandelaars en fietsers. Jac en ik zullen dit deze zomer nog ervaren, als we de Camino Primitivo gaan lopen. Volgens mij passeren we hier veel pelgrims, die in Pedrouzo of Arca hebben overnacht.

Langs de weg staat een standje met allerlei souvenirs van Santiago.

Aan de overkant wordt fruit verkocht. We nemen een appel en eten deze bij een fontein op. Er passeren ons veel fietsers. Het is een flinke helling. Nu is pas goed te zien wat een fietser er voor moet doen om op een flinke helling vooruit te komen.

Ca. 2 kilometer vóór Monto Gozo drinken we een cola op een terras. Het is intussen erg warm geworden. Tussen 30 en 35 graden. Eigenlijk te warm. Het is aan de meeste pelgrims wel te zien. Er zijn er maar weinigen, die er nog fris uitzien.

We halen steeds meer pelgrims in. Het wordt steeds drukker. Als ik om me heen kijk schat ik, dat er ca. 50 lopen.

Er staat aangegeven, dat het nog 2 kilometer is naar Monto Gozo. Het lijkt me meer.

We hadden uitgerekend, dat we er om ca. 13.30 uur zouden kunnen zijn. Het wordt 14.30 uur.

Op het terrein van Monto Gozo maken we eerst foto's van het monument ter nagedachtenis van het bezoek van de paus in 1998.

In de barakken werden de gasten ondergebracht. Na het bezoek van de paus is het complex omgebouwd dienst te doen als albergue. Er zijn 800 slaapplaatsen.

Dan gaan we naar de receptie om in te schrijven. We slapen op een kamer met 4 stapelbedden.

Na de werkzaamheden gaan we om 16.00 uur naar het restaurant Susos. In dit restaurant krijgen we een pelgrimsmenu voor de speciale prijs van € 8, - Het eten smaakt goed, maar het is er verschrikkelijk warm.

Om 17.30 uur zijn we weer op Monto Gozo. Ik ga schrijven en ben daar om 18.30 uur mee klaar.

Daarna lopen we over het complex. Er is een restaurant en er zijn veel souvenirwinkeltje en een supermarkt. Behalve het restaurant is alles gesloten. Het kan zijn, dat deze winkels alleen in juli en augustus open zijn, als de grote invasie passeert.

=====

Dag 31: 2 juni 2012. Monto Gozo – Santiago de Compostela: 5 km.

We willen op tijd bij het pelgrimsbureau zijn, zodat we niet in een lange wachtrij hoeven te staan voor onze compostellana.

Om ca. 7.30 uur staan we aan de rand van Santiago.

De route is ook hier goed gemarkeerd. Het is droog, maar ik weet niet voor hoelang.

In de straten van Santiago is het rustig, omdat het vandaag zaterdag is.

Als ik door de straten loop herken ik niet veel meer van 6 jaar geleden. Als ik bij de Porto do Camino kom, herken ik deze straat weer.

Als we op het voorplein van de Catedral komen, is er niemand te zien, zelfs nog geen souvenirs verkopers. De Catedral is nog gesloten.

Ik heb nu hier eigenlijk geen speciale gevoelens. Meer een gevoel van: we zijn er weer en het is afgelopen. We gaan weer naar huis.

Om 8.00 uur zijn we bij het pelgrimsbureau. Er is een Spanjaard voor ons. We zetten onze rugtas bij de ingang en gaan op een terras koffie drinken.

Om 9.00 uur gaat het pelgrimsbureau open.

We worden meteen geholpen. De dames van het bureau controleren de Credential en stellen enkele vragen. Dan wordt de Compostelana ingevuld en overhandigd.

Om 9.15 uur staan we weer buiten.

Buiten wordt ons een folder overhandigd van een hostel tegenover het pelgrimsbureau. We kijken nog even rond en besluiten naar dit hostel te gaan.
We kunnen er maar een nacht blijven. De hostess kan wel iets voor de andere nachten regelen.
Als dit geregeld is, gaan we naar de Cathedraal. Er is een H. Misviering bezig. Wij wonen deze dienst in de kerk bij. Er zitten vrij veel mensen in de kerk.
Na de dienst gaan we voor de omhelzing van Jacobus achter het altaar.
Na de dienst gaan we op een terras koffie drinken. We lopen langs de souvenirwinkels. Die zijn er in overvloed. Practisch alle winkels verkopen dezelfde spulletjes.
Bij het pelgrimsbureau staat nu een lange rij met pelgrims, die wachten op hun Compostellana.
Om 11.15 uur gaan we naar de Cathedraal voor de pelgrimsmis. De kerk is al voor 75% gevuld. De strategische plaatsen zijn al bezet.

We kunnen in een zeeschip zitten. Dan kan ik de Botufumeira goed filmen, als deze gaat zwaaien. Om exact 12.00 uur begint de dienst. De Kathedraal is intussen helemaal vol. Toch blijven er mensen binnen komen. Het schijnt nu buiten flink te regenen. Veel mensen hebben een poncho aan. Voor de aanvang van de H. Mis worden de aantallen aangekomen pelgrims uit de landen of steden en aanvang genoemd. De priester praat zo onduidelijk, dat ik niet kan horen, als wij vernoemd worden.

Het is een plechtige dienst met veel assistentie van andere priesters.

Aan het eind van de dienst laat men het wierookvat weer afdalen. Er wordt wierook in het vat gedaan. Het vat wordt in beweging gebracht door 8 heren. Het filmen gaat redelijk. Regelmatig gaan mensen voor mij staan, zodat het niet helemaal lukt. Toch ben ik niet ontevreden.

Na de dienst zien we nog een aantal bekenden, die we eerder hebben ontmoet, maar onderweg uit het oog zijn verloren.

Het is nu 13.30 uur. We gaan een tortilla eten. Achter ons zit een echtpaar uit Beek en Donk. Zij maken een autorondreis door Spanje en Portugal.

In de loop van de middag kopen we nog souvenirs en enkele cadeautjes.

We hadden eerder het plan opgevat om morgen nog naar Fisterra te gaan met de bus. We zien er toch van af, want met de bus duurt een enkel reis 2,75 uur. We hebben geen zin om 5,5 uur in de bus te zitten.

Dan is dit het einde van onze Camino del Norte 2012.

A.s. dinsdag vliegen we terug naar Brussel, waar Jeanne, Corrie en Jac ons ophalen.

=====

Nawoord.

Ook deze Camino hebben we tot een goed einde gebracht en is een vele opzichten een succes geworden. We hebben het goed naar de zin gehad. We zijn niet geplaagd door blessures of blaren. Tijdens de tocht werd er steeds slecht weer voorspeld. Uiteindelijk hebben we maar een halve dag regen gehad.

Het is jammer, dat Gerda na enkele dagen moest afhaken. Ik hoop, dat de blessures intussen weer zijn genezen. Misschien kan ze de tocht volgend jaar, na een betere voorbereiding, afmaken.

Wij zijn iedereen dankbaar, die het ons mogelijk maken dit te kunnen en te mogen doen.

In juli ga ik met Jac de Camino Primitivo wandelen. Ik zie er al naar uit, maar eerst nog de 4daagse van Nijmegen.

We gaan er maar van uit, dat er volgend jaar weer een Camino is.

=====

Dagafstanden Camino del Norte 2012

Dag 0:	Hendaye – Irun:	4 km
Dag 1:	Irun – San Sebastian:	25 km
Dag 3:	San Sebastian – Zarautz:	21 km
Dag 4:	Zarautz – Deba:	21 km
Dag 4:	Deba – Monasterio de Zenaruzza:	27 km
Dag 5:	Monasterio de Zenaruzza – Gernika:	17 km
Dag 6:	Gernika – Derio:	25 km
Dag 7:	Derio – Bilbao:	13 km
Dag 8:	Bilbao – Pobena:	29 km
Dag 9:	Pobena – Liendo:	33 km
Dag 10:	Liendo – Güernes:	32 km
Dag 11:	Güemes – Boo de Pielagos:	28 km
Dag 12:	Boo de Pielagos – Cobreces:	37 km
Dag 13:	Cobreces – Serdio:	30 km
Dag 14:	Serdio – Llianes:	33 km
Dag 15:	Llianes – Ribadesella:	29 km
Dag 16:	Ribadesella – Sebrayo:	32 km
Dag 17:	Sebrayo – Gijon:	32 km
Dag 18:	Gijon – Aviles:	24 km
Dag 19:	Aviles – El Pito:	28 km
Dag 20:	El Pito – Santa Marina:	25 km
Dag 21:	Santa Marina – Alumni/Laura:	26 km
Dag 22:	Almunio – La Caridad:	31 km
Dag 23:	La Caridad – Ribadeo:	21 km
Dag 24:	Ribadeo – Lourenza:	29 km
Dag 25:	Lourenza – Gortan:	24 km
Dag 26:	Gortan – Villalbe:	21 km
Dag 27:	Vilalbe – Miraz:	34 km
Dag 28:	Miraz – Sobrado:	26 km
Dag 29:	Sobrado – Arzua:	23 km
Dag 30:	Arzua – Monto Gozo:	31 km
Dag 31:	Monto Gozo – Santiago de Compostela:	5 km
Totaal		816 km